

ספר

יהודה יעלה

חלק ראשון

אוצר מלא חמדת. להשקות סיס לעדה. דרושים לכל הפציהם. שכל טוב לכל עושיהם. נחמדים מפנינים. מדבש וגופת צופים. זרמזים יקרים. על חמשה חומשי תורה נאמרים. לשבתות השנה סדורים. פעולת סורי זרבי דובר צדק ומגיד משרים. דורש כתרי אותיות. פה מפיך מרגליות. הרב המופלא וכבוד ה' מלא כמוהררד יהודה חיים הכהן זלחיה. יליד עובי דמשק יעא. זכה וזיכה את הרבים. זכותם תלוי בו לעולמים. נשמתו בנן החיים תתעדן בגנזי מרומים. ואני עני תלמידו, למען יקרת כבודו ולזכות את הרבים השתדלתי וסידרתי כתיבות ידיו להוציא לאור תעלומה. מדע וחכמת. ופי מלא תהלה. לאל נורא עלילה. כי הביאני לעיהק ירושלם תיז הנבחרה. וזיכני למעום מעץ החיים. מכתבי איש האלהים עפיי סידור סוד הרשיש זלחיה. ויהיז שיקובל לרצון. לפני אל עליון. ויביאני עד נמירא. לעשות רצונו ולעובדו. לא אשנה את תפקידו. תמיד כל הימים. ובימינו תושע יהודה. ונשגב שמו לכדו. ונשמחה ונגילה. אל המנוחה ואל הנחלה. ביום שמחת לבני הכנען באל צורי ומשנבי הצעיר רפאל מנחם מערבי סיט

פעה"ק ירושלם תובב"א

שנה עד אשר תפרה לפיק

YEHUDA YAALEH

ZION Printing — JERUSALEM

תחת השגחת המסדר יוסף בן נתנאל הלוי בדפוס, ציון

בחורה ועי' חזכה שיכיו נקראים על שמך
ולכך נקט יצוא צפריו צכיוני דכוי כאלו פרו
ממש וגם צ' תיבות אים יצוא גי' שדל רמז
שתשדל אותם צלימוד כתי' וק"ל :

שמואל א

ס"ב ותתפרל חנה ותאמר עלן לצי צבי
רמה קרני צבי רחב פי
על אויבי כי שמחתי בישועתך אפ"ל דרך רמז
צס"ד כי ע"י החורה מתקרבת הגאולה שגא'
זכרו תורת משה עבדי הנה אני שולח לכם
את אליה הנביא ואז יתמלא שם הוי"ו בדי
נילוואיו שהם רל"ב ויהיה רחמים בעולם ח"ש
עלן גי' קן ועם תיבה לצי הם גי' רל"ב והם
ע"י רמה קרני עם האותיות והכולל גי' תרי"ג
רמז לחורה שהוא תרי"ג מלות ואז רחב פי
על אויבי וגם תיבות רחב פי גי' אלהים שהוא
ביודיין גי' ברחמים יען כי שמחתי בישועתך
יח"ר שתגאלנו צצ"א וק"ל :

ותתפרל חנה ותאמר עלן לצי צבי רמה
קרני צבי רחב פי על אויבי כי
שמחתי בישועתך אין קדוש כהי כי אין בלתך
וכי אפ"ל דידוע דגאולת ישראל לעת"ל צ"ב
תהיה ע"י החורה וכמש"ה זכרו תורת משה
עבדי וסמ"ל הנה אנכי שולח לכם את אליה
הנביא וכי עוין משז"ל קוב"ה חדי בפלפולא.
עוין את הידוע כי צמן בגאולה יהיה חיבור
הוי"ו אדנות כי עתה ח"ץ על ידי עונותינו
הפרדנום זה מזה לא כן לעת"ל יהיה חיבור
וזיווג זו"ן. עוין משז"ל ילרו ש"ה מתגבר עליו
בכל יום ואלמלא הקב"ה עוזרו אינו יכול לו
והשתח א"ש ח"ה עלן לצי צבי שהוא היה לי
להדרעזר מן הילכה"ר ועד כה עזרני הי' שאהיה
לומד בחורתי ח"ה רמה קרני צבי תיבת קרני
גי' ש"ס שהייתי לומד הלכות בתלמוד ובזה
רחב פי על אויבי שלא אירא מהם כלל כי
שמחתי בישועתך. שעי' לימוד החורה וזכה
לגאולה. ובזה מיהדים שם הוי"ו ואדנות שהם
גי' פ"י ע"ה ח"ה רחב פי על אויבי שתיקנתי
הוי"ו אדנות צצ"א שהם גי' פ"י. אי"נ אותיות

רחב פי יעלו אותיות רפ"ח כי שם רמז שעי'
כתי' ביכרתי וליקטתי רפ"ח יח"ק ונמלאו צי
צלי פירוד ולכך רמז רפ"ח צי. ועוד רחב פי
גי' ש' הוא רמז לשם אלהים דיודיין שהוא גי'
ברחמים שעי"ז הי' מתנהג עמנו ברחמים הוא
ירחם עלינו ויגאלנו צצ"א. ועוד אפי' כי תי'
עלן גי' ק"ץ כי ע"י החורה יתגלה הקן כנז' :
ומה שסיים אין קדוש כהי כי אין בלתך
ואין לור כאלכינו ופירש"י ז"ל אין לור
כאלכינו לר לורה בתוך לורה. אפי' שהוא רמז
למענת אורי"ע עוע"ז דכמה טוענים מעשה
שמים עדיף ואם אין רמזו צע"ז למה אינו
נצטלה. ואנו אומרים מעשה יד"ה עדיף וראיה
ממה שצרא אותנו ע"י אים ואשה ולא צענין
אחר נשמע מזה דמעשה אדם עדיף ח"ה אין
קדוש כהי כי אין בלתך ולא תחוש לאלו השוטים
שאומרים מעשה שמים עדיף. אלא אדרבה
טועים הם צדמיונם דכאמת הוא דמעשה אדם
עדיף וראיה לזה ואין לור כאלכינו ופירש"י
ז"ל אין לור כאלכינו הלא לורה בתוך לורה
היינו העובר צמעי אמו ואעיקרא ק' למה צחר
הש"י"ת שתיבה בצריחה ע"י אים ואשה ולא
כעשצ השדה או כאדכ"ר אלא ודאי להורות נתן
דמעשה אדם עדיף וא"כ דון ענינה ואוקי
באתרין לענין עמ"ז דטענתם צטילה ומצוטלה
דדוגא קאי מעשה י"ה עדיף וק"ל :

מקום מעפר דל. אפי' בדרך רמז שתפלת
חנה היתה לפקדה צצנים ואף אם
כפי המל אין לה צנים צכחו הגדול יסוד
המערכות ח"ש מקום מעפר דל ר"ל אם תקי'
מתה עפר גי' דל ישאר ש"ץ ושם זה הוא
משדד המערכות. וגם מאשפות גי' תחכ"ז
יריס גי' אביון ס"ט ישאר תשני"ה נוטי' תשלח
מעשה שהוא גי' שני"ה :

אין קדוש כהי כי אין בלתך ואין לור כאלכינו.
אל תרבו תדברו גבוהה גבוהה ילא עתק
מפוכס כי אל דעות הי' ולו נתכנו עלילות.
אפי' לרמז צס"ד וכוה צכקי את הידוע דהגאה
פוגם צסס י"ה כי כן גי' גאור י"ה. עוין
משז"ל צמקי' שמלינו גדוי יתי' שם מלינו ענותנותו.
עוין משז"ל דקדוש גי' שפ"ל עי' למכרתי"ף ז"ל
צס"ה נפש חיים עי' ענוה אות מ"ט. עוין
מ"ש

מיש כי מלודת ליון ז"ל צפי ואין לור כאלהינו
 וז"ל ענין חזק וכוא מלי לור וסלע ע"ש. דלא
 כרש"י שכתב לור הלר לורה צגו לורה ע"ש.
 עוי"ן מה שפי' המפרשים הכו' שניהם כאלה
 טובים צחי עתק שהוא לי חזק. יע"ש והשתא
 ח"ש ח"א שבה לחת מוכר השכל לצ"ח ללמד
 עמו בל ולכך אמר הלא חדעו אין קדוש כה'
 שהוא גי' שפל. ואף כי אין בלתך ואין לור
 כאלהינו. שהוא ענין חזק וכמו שפי' כי
 מלודת ליון עכ"ל הוא שפל ע"ד במקום שמלינו
 גדולתו שם מלינו עמונותו ית' ולכן העלה
 היעולה אל תדברו גבוהה ר"ל גאור וחסות
 הרוח וכמ"ש כי מלוד"ד ז"ל דהא גבוהה
 ובכתוב כתוב בלא וא"י וכו' גי' ט"ז שהוא
 כמו גי' שם י"ה שעי' הגאור מנציהו אוחו
 ח"י ולכך אל ילא עתק מפיכה דתי' אל הקודמת
 נשמשת לשניהם וכ"כ כי מלודת דוד ז"ל שם
 וי"ט לשבח כי צה תזכו לכמה זכיות שזכה
 העניו והוא עפי' הידוע דהעניו מכפך מזה"ד
 למדת החסד והרחמים. ועוד כתב כי מהרש"ף
 משם כי קב הישר ח"ל מי שהוא הולך בעמו
 שהוא דוגמת הקרבן מתיש כח החילוני הנקרא
 חולע ומקטרג על עבירות ישראל שעשו בלילה
 ובקרבן תמיד של שחר מחליש כחו. וזה ידון
 צחי עולית תמיד לשבר כח הכו' אחווי דדון
 כאהווי דדון. ורמז שם כי לפי"ד דחוליע
 צמ"ק גי' עי"ץ צמ"ק ע"ה לרמז דהעניו
 משבר כח החילוני ומחליש כחו עי"ש דבריו
 ע' עמוה אות גי' עוי"ן מי"ש כי הכו' שם אות
 מי"ט ח"ל מי שהוא עניו ניול מן העריות
 דגדולה מזה טובה ממדת פורענות דלח"ל
 דהגאה כאלו צל על כל העריות שצחורה ומטי
 לה מוכחיד"א ז"ל בנחל שורק סי' מקץ וצוה פי'
 הוא ז"ל שם כונת הכי צס' חלא כי כי אלהיך
 מתהלך בקרב מחניך וכו' ולא יראה בך ערות
 דבר וכו' יע"ש דברים נחמדים. עוי"ן דשם
 עלילות יאמר לי מושאל על העריות ע"ד לי
 הגמרה נתעללו בה כל הלילה. והשתא ח"ש
 דכוא צל לתת טעם אל האומר לעיל שלא ילך
 צמדת הגאור חלא דוקא צמדת העמוה חדא
 לפי שהוא פוגם כו'. ועוד בה זוכה לכמה
 דברים טובים ע"י העמוה וזהו דקאמר כי נטי'

כי יכפך אל דעות שהוא גי' ח"ף רמז לפלוני
 זוגת סי"מ או רמז להחילוני הכו' הנקרא חולע
 שבהלטרף עם הח"ף שם הוי"ה צ"ה הוא גי'
 חולע שהוא תקי' לרמז שמכניעם ומכפכם
 לרחמים ח"א כי שהוא הוי"ה רחמים גמורים
 וגם מלבד זה ולו כינוי לעניו נתכנו עלילות הם
 העריות כמ"ל שניול מכולם וכמ"ש דבז
 מהרש"ף ז"ל :

ובאו"א חפי לרמז קרוב לדרך זה והוא
 עפי' פירש"י שפי' עי"פ ואין לור.
 ר"ל אין לור כאלהינו הלר לורה צחוק לורה.
 ובכפי עוד משז"ל דאחד מן הטעמים שלא
 צרא הקצ"ה חת בני אדם מן העפר כמו
 הדב"ר הוא כדי שאם יתגאו יעלו על רוחם
 שכל אחד ואחד צל צמער השתן צי' פעמים
 וצא ממקום מיאוס וטינוף ע"ד מאמר התנא
 מטיפה סרוחה וצוה ישוב אל העפר כשהיה.
 ח"א חדא אין קדוש כה' דהיינו שפל וכל ח"א
 ילמד מדעת קינו דיו לעבד להיות כרבו. ועוד
 מופת הותך להיות עניו ושפל רוח ולא יתגאה
 דכא ואין לור כאלהינו. ופירש"י ואין ליייר
 כאלהינו לר לורה צחוק לורה וקי' למה צחר
 השי"ת שחיה ילירת האדם עי' חיש ואשכ
 ולא באופן אחר ח"י כדי שלא יתגאה האדם
 בזכרו יליאתו וציאתו לעוה"ז וא"כ מניח יולא
 אל תדברו גבוהה גבוהה ילא עתק מפיכה
 דכא ית"ש כי אל דעות כי ולו נתכנו עלילות
 ובכונה מכוונת עשה חת זאת שחיה ילירתו
 עי' חיש ואשכ וקי' :

שמואל ב סי' א

נפלאותה אהבתך לי מאהבת גבוה. עי'
 לה' אצני גזית צחתי שפי'
 אוחו כמין חומר ואגב פי' כמה דברים נאים
 יע"ש. אכן בדרך פשוטה חפי לע"ד עם הידוע
 דכמה וכמה הזכירו רז"ל הם אמרו וליוו על
 אהבת הח"מ שלריך לאכזב אוחו ביתר שאת
 לכבוד תורתו שהיא צחו של אל עליון וכמו
 הנושא צחו של מלך שלריך לחצו ולכבדו לכבוד
 המלך כ"ש צחו של מלך רם וגשה שהוא זכה
 לה. ומכ"ש וקי' חס הוא מלד עלמו ירא חת
 כי

ממנו ח"ר משה פרץ גר"צ ע"ש המפי' דהרשע"י טעו צדמיונס ממנאי דאמרו בש"ס צ"ח ציבורי ולמה אמרו צ"ח ציבורית כדי שלא תנעול דלת בפני לווין. ערין מ"ש ז"ל דהאדם בתטאו לשמים הוא כמו הוצ' עליו ע"ד מאמר התנא בצבות הוא כיח אומר התנא פתוחה וכתונו נקיף וכל הרואה ללות יצא וילוב והגבאין מחזיקין תדיר וכו' ח"כ מאחר שהאדם הוא כמו לוב ח"ך הקצ"ה נוטל לדיק ח' ומוכפר על הדור הא קי"ל צ"ח ציבורית. ואף את"ל שתקנת חכמים לגבות ציבורית כדי שלא תנטול דלת היינו דוקא ציון אדם לחבירו שייך לומר זה אכן לגבי שמים אדרבה ניחא ליה שלא יחטאו כלל וח"כ הדר דינא צ"ח ציבורית וח"כ הקצ"ה שמסלק הלדיק מן העולם לכפר על הדור שלא כדון ח"ו. ומזה יצינו וידונו דאדרבה הרשע שעושה רע הוא עידיה וכלדיק הוא ציבורית ולכך הקצ"ה מסלקו ללדיק מן העולם כדי לגבות חובו ציבורית כדון החו'. ונזכר דנו הרשעים לעשות מעשה צידים לגרום עליהם הילכ"ר צידים כדי שיהיו עידיה ולא יסתלקו קודם זמנם לכפר על הדור. והשתא ח"ש וז"ל הוא מושכי העון בתבלי השוא ופירש"י שהיו גוררים ילכ"ר על עלמם מעט מעט עד שאח"כ יהיה כעצות העגלה חטאה. אכן אף שהיו עושים מעשה הרע בשאט ונפש היתב סברתם זאת הנפסדת רופפת צידם נחמת שהיא הפך הדעת האנושי ולכך היו אומרים ימכר יחישה מעשכו למען נראה. ופירש"י ז"ל יחישה מעשכו. הפורענות שהוא אומר להביא. למען נראה. דבר מי יקום ולכאורה הוא קשה הכבנה דע"י הפורענות ידעו דבר מי יקום. אכן כפ"ה ח"ש דע"י שיצא הפורענות אם תבא עליהם ידעו שטעו צדמיונס. ואם תבא צ"מ על הלדיקים. תאמת להם כפי דעתם המעוקל שהם עידיה וכלדיקים ציבורית ולכך נסתלקו קודם זמנם בגביון חובם כדון החו'. ולכך הביא לווה ככרוכיה הוי אוי ואצוי האומרים לרע טוב הוא מדבר צעדם שהם רעים אומרים שהם עידיה ולטוב שהם כלדיקי אומרים שהוא רע והם ציבורית דהא שמי אור לחשך וחשך לאור. רמז צב לדברי המד' צבי

צראשית ח"ל ויקרא אלהים לאור יום אלו מעשיכם ש"ך ולחושך קרא לילה אלו מעשיכם ש"ר ואינו יודע צאחה מכס חפץ כשהוא אומר וירא אלהים את האור כי טוב הוי אומר צמעשיכם ש"ך וכל הרואה יתמיה אכן עפ"ה ח"ש דכיון שרואים שמסתלקים הלדיקים שהם עידיה כדי לכפר עכ"ד הפך דין צ"ח ציבורית ודאי שאדרבה הלדיקים הם ציבורית וכדי שלא חטעה צזה לכך אמר כשהוא אומר וירא אלהי את האור כי טוב הוי אומר שאדרבה הלדיקי עידיה וסילוקם מטעם אחר. והשתא ח"ש לענינינו והוא נ"ש הוי האומרים לרע וכו' דהא יקחו ראייה מנעין צריחת חשך ואור משם מוכח הפך ועלמה הכסכמה דמעשה הלדיקים הוא חשוב יותר והם מהפכים:

ס"י יא ושעשע יונק על חור פתן ועל מאורת לפעונו גמול ידו

הדב. חפי עפ"י הידוע צומן שישראל עושים רש"מ הקצ"ה מושיט ידו ומקבלם בתשו' וידוע דתיבת ידו היא רמז לתשו' כי היא נלמדת ממאמר רש"י וידו אדם ידו כתיב כידוע וז"ל ושעשע יונק שהם ישראל על חור פתן ועל מאורת לפעונו שהם מיני נחשים כידוע דנחש הוא הילכ"ר וגם פתן חף ו' תיף היא ליליית אשת ס"מ והנו"ן היא רמז לצעלה הוא הנחש הילכ"ר לכך אמר ושעשע אם שולט על אלו ומשחק עליהם ושעשע מלי שחוק כאשר פ"י המפי' ז"ל ע"פ זה אז גמול ידו של הקצ"ה וגם היא רמז לידו הנלמד ממנו תשו' הדב הוא לי הושטת כנז' למפי' ה"ה רש"י מאור כגולה ומלודות וק"ל:

א"ב חפי לרמז עפ"י מ"ש ז"ל לעת"ל שנוצח הקצ"ה לילכ"ר ושחטו ועושה סעודה ללדיקים ונותן הכוס לאחט"ה וכו' עד אני אברך ולי נאה לברך שכל אי אומר שיש צו אחז מוס ח"ו לא כן דוד וז"ל ושעשע יונק שהוא כולל לישראל והקצ"ה וכלדיקים גם יונק ג"י קס"ו רמז לאהיה דיוד"ין שהוא ח"י עלאה ר"ל צשע"י שעושה הקצ"ה סעודה ללדיקים שאז משהעשעי אז גמול שהוא דהע"ה שהוא גמול מכל רע וגם גמול במספ"ק ע"ה ג"י דוד עם ג' אותיו ידו הרה לקבל הכוס כי הרה לי הושטו וק"ל:

סי' בך מכנה הארץ זמירות שמענו לבי ללדיק וכו' אפשר לרמוז דהגאולה העת"ל צ"ע יהיה ע"י שני דברים וזה קודם כל העונה כי ע"י העונה יתרבה ההבנה בין אדם לחברו כי לא יקפיד עליו אם יתרחקו כי יאמר אני גרמתי לעלמי ע"ד שאמר דבט"ה כי כי אמר לו קלל. זאת שנית ע"י שירות והשפחות להי זוכים ללאח מהגלות וכמ"ש מברח"ף ז"ל צם' הבז' מעי' ש' אות מ"ז משם התיקונים תיקון כ"א דנ"א ע"ב יע"ש וצוה פ"י כי' הבז' כונת הכתוב צסדרין סי' י"ב וז"ל אכלו ורוני יושבת ליון כי גדול בקרבן קדוש ישראל וכו' ועל ידי השירים והשפחות יבה אל היכלו דיבנה ביהמ"ק וגאולה עולם תהיה וכפשוטו של מקרא שמדבר על הגאולה יע"ש וש"י וצוה א"ש וז"ל מכנף גי' קץ ור"ל אם תרלה שיתגלה הקץ ויגאלו ישראל צב"א יש' צ"י דברים הא' הארץ רומז לעונה שיכיה כמו הארץ לדוש. ועוד בה תקנה אחריתי זמירות שמענו שישימיע שירות והשפחות להי ית"ש לצ"א וצוה גי' ילכיב את לב יראי כי וחושבי שמו ולא לבי ללדיק הוא המשיח שיבא צב"א ע"י צרש"י :

סי' לג הורה זרועם לבקרים וכו' אפי' לרמוז דבה לרמוז על האדם שלא יאחר מלזווג בניו צעת י"ח שנים כמאמר התנא בן י"ח לחופה כי צוה ינללו מהרכור רע וז"ש היה זרועם לבקרים שילידו זרע מן זמן קטנותם וז"ל לבקרים כיוני לזמן הקטנות נרמוז צר"ת זרועם לבקרים זרע לבטלה ר"ל נוח שאני אומר לך משום שלא יבואו לידי זרע לבטלה ח"ו והאחתיות הנשואות משתי תיבות הלו הם רעם בקרים גי' צסתר ר"ל שירגילו לידי הולאת שז"ל צסתר. ואם הטאו ח"ו יעשה לדקה והתורה ששייכה נקראו זרע הלדקה כמ"ה זרעו לכם ללדקה והתורה גי' היא כמו זרע שאח"כ מוליא פירות וכן התורה גי' הוליא פירות ופירי פירות וז"ש היה זרועם לכפר על הבקרים הם ימי הנערות וק"ל.

נשוב כי כי שוכן מרום מלא ליון משפט ולדקה. אפי' לפרש צס"ד צהקדים מ"ש בתיקונים תיקון מ"ט וז"ל צראשית צרא אלהים

שאו מרום עיניכם וראו מי צרה אלה וכו' ופי' כי כסא נלך וז"ל רום ידיכו נשא הכתר הוא המיוחד זו"ן וכל הספירות כי צו אור א"ס צ"ה וכו' כי אור הכתר משתלשל עד תהומ"ס ועל ידו מתיחדים יסוד ונולכות אורו מגיע עד הכוכבי' וכו' עו"ן דמשפט הוא עמודא דאמלטיחא לדקה היא מולכות וז"ש נשגז הי' כי שוכן מרום רמוז לכתר מלא ליון משפט ולדקה שעל ידו מתיחדים ת"ת ומלכות וא"ש אה"ס :

הן ארזאלם לעקו חולה מלאכי שלום נור יצכיון אפי"ל כי ידוע מארז"ל אין השם שלם ואין הכסא שלם עד שימחה זכרו של עמלק שהוא גי' מ"ר מרכ יהיה לו וז"ל מ"ר יצכיון. ואפי' לרמוז חולה היו ל"ה לרמוז לבי דברים הבז' השם והכסא שחסרים אותיות או"ה שהם גי' י"ב ועם כללות צ"י הדברים הם י"ד גי' ח"ו שצראש התיבה והוא ע"י ל"ה שהיא גי' הוי"ו אדמות עם די' אותיות הוי"ו ע"י תהיה הגאולה כיון שגשלים כי וק"ל :

סי' מ וברך בשלים עפר הארץ ושקל צפלים הרים וגבעות צמאזנים. אפי' צס"ד עפ"י מ"ש אד"א יל"ו צכו' הכי צהפטרט ער"ה ושלשת תרד מאד עפ"י מ"ש החיד"א ז"ל צמדצ"ק כי מ"ש צדצרי הימים דויד מלא יו"ד הוא מפני שדבט"ה אח"כ תעלית מדריגתו ואז ניתוסף צו יו"ד לרמוז שלימות התיקון כי דוד גי' כ"ד כנגד כ"ד לירופי אדמות. גם היו"ד נוספת רמוז לבחי' גדולה וכו' וצוה פ"י כי הכי עשה עמו אות לטובה שיתוסף יו"ד בשמו דוד ע"ש. והנה דוד צלה יו"ד מספרו י"ד ומספר זה אין ראוי להשתלש כ"א ליחלק צבי חלקים. אבל דויד צו"ד מספרו כ"ד והוא ראוי להשתלש וכל שליש הוא ח'. והנה אם מספר שמו ראוי להשתלש זה מורה על שלימות ישראל כדוגמת הסגול שהוא גי' נקודות דאז הם גדולים צמטלה וכמ"ה וכו"הם לי סגולה מכל העמים ר"ל דוגמת הסגול שאז הם שלמים צמחשצב דיבור ומעשה. עו"ן דע"י אהבה בין אים לרעבו ולא יהיה שגחת הנס אז תהיה גאולה ישראל וכמ"ש ז"ל צפי' הנס נמכרתם וכו' כידוע. וכשתא א"ש וז"ל וכל נוטי' ואהבת לרעך כמוך אז צשלים שיכיה יו"ד יתורה צשם

דוד ויהיה צחי שלים כנזי כדברי ה' הנזי. גם יאמר בשליש ר"ל בחולם לומר שיכויו גי שלישים ומי זה הוא עפר הארץ רמו לדהע"ה שהיה עניו ביותר. גם תי עפר בנייק כמספר דוד עם אלותיותו גם תי הארץ גי י"ז ואז ושקל בפלס הרים וגבעות צמאזונים ר"ת גי אהיה גם כס"ת בנייק גי אהיה לרמוז שיכהיה רחמים מוכוצים מכל לך וק"ל :

סי ן ארביש שמים קדרות ושק אשים כסותם. אלבים שמים

קדרות ס"ת שמת רמו דכשמת האדם ומסתלק מן העולם אז ער לעליונים ולהתחונים וצפרט אס הוא לדיק כמאז"ל עליונים מבקשים את רבי ותחתונים מבקשים את רבי ח"א אלבים שמים קדרות כשמת האדם הגדול שנקרא שמי רומז לת"ה שלומד בחורה שהיה מן השמים. גם נוטי ושק אשים כסותם גי ז"ך רמו לז"ך אוחיות התורה. גם ר"ת אלבים שמים קדרות לנפרט אוחיות תמש וכמ"ה כי ההרים ינושו והגבעות תנוטויה וק"ל :

אלביש שמים קדרות ושק אשים כסותם אפ"ל צס"ד והוא צהקי משז"ל

כי הנשמה נקראת שמים והארץ הוא הגוף. וכמאז"ל צפי יקרא אל השמים מעל זו הנשמה ואל הארץ לדין עמו הוא הגוף והוא צשעת הדין ותשבון שמרכיבם זע"ז כידוע. והשתא ח"ש וקאי אלעיל מנייה מדוע צאתי ואין איש ר"ל צבהכ"ז ופי' ז"ל כי לא יש יו"ד לומר קדיש וקדושה וכמס"ה ונקדשתי בחוך בניי ח"ש ואין איש נוטי חנון יכה שמייה וכו' וע"ז אלבים שמים היא נשמה קדרות שהיא מלצוה הנשמה שחור. הפך ממ"ה אס יהיו חטאיכה כשמים כשגל ילציו. ולכך ושק אשים כסותם ר"ל לכל נשמה ונשמה העוברת על דברי. וטנון צרנו צתי קדרות גי ת"ו רומז למאמר וש"ק הכחוצ והתיות תיו על מלחות האנשים שיתחייבו כריגה ע"י מלאך משחית להבל. גם תיבת קדרות גי תש"י יען כי שכת את ה' אלהיו והוא זכור ואל תשי גם תי אשים יבואר לטוב נוטי אס ישראל שצום מיד אז זאת העשה להם כסותם שיכהיה מתוקן וצא ברמו גי תקב"ו שס רמו שארחס עלויהם צמילוי שדי שהוא ת"ק

כידוע כי אות שיין מילוייה יין ודלית מילוייה ל"ת והו"ד יד ס"ה גי ת"ק וגשאר מספר כ"ו הוא שס הויה צ"ה הוא עלם הרחמים ה' ירחם עלינו ויחיש לגאלנו צצ"א :

סמיכות הכתובים מידי היתה זאת לכם למעלצה תשכבון שנעו אלי

רודפי לך מבקשי ה' הביטו אל לור חולצתם וכו' הביטו אל הצרעה הציקם וכו' הן נודע כי הן עתה רבו עשירי עם המתפרלים ומזוללים צכצוד התורה וצפרט לתופשי מלוח וצפרט מן הפרט אס תופשי המלוח צאו אללס לומר להם חלוי ירלו לזכות גם הם צמלוח הזאת ומלצד כי נוחנים כתף סוררת אלא אדרבה מוצים אותם לומר מי שמך וכו' ויש שלא הגיעו לזלול כזה אלא שאינם רונים לראות פנייהם ולכבדם כראוי להם ולא צשציל שהם תופשי המלוח אלא אפי' כמו אדם פשוט לא יראו להם פנים ודא עקף שלא צלצד שאינם נותנים אלא גם זוכים לדבר אחר לזלז צכצוד יראוי ה' ותופשי המלוח וגורמים צ"מ להעלות על לב למנוע עלנוס מן המלוח מאחר דעשירי עם דהם העיקר עושים דברים כאלה ויותר מאלה וכאלו התופשי המלוח צאים לחזר על הפתחים ולשאול לעלמס צ"מ הוה להם יוחר כצוד וכמו שאורע צעירנו הזאת נעמו דמשק יע"א שהיו גי מיראי ה' וחושצי שמו גבירים וחכמים שהיו תופשים מלות קופת שמחה דהיינו שצעת שיצה שמחה לאיזה אדם מן היכולים ליתן צאים חלוי צכצוד גדול וצדצרי תחוננים למען יחום וירחס ויפריש מפרי לךקחו. אגצ הולאתו איזה דבר מה כאשר ידצנו לצו אחד המרצה ואחד המנועיט. והכך הנזי עם סכים אחרים שיתכוו משמיא נוכקופה יהיה שמור ציד הגביר הממונה עם צ' הח"ח למען יהיה להדרעזר לסנוך יד עני ואציון צעת שמחתו כגון יולדת כי היא חולה ומסוכנת או חופה וכיולע וצפרט צזמן הזה צעוכ"ר שקופת ציקור חולים מטה מטה הגיעה לארץ ואין שואל ואין עוזר כל אחד יחמר שלום עליך נפשי ומעט מן המעט לשרידים אשר ה' קורא שהם עוזרים צמלוח זו אשר אין להם ערך סמיכה צעזנ"ה וכולי האי וחלוי וחולא ומלדלעא וצעוכ"ר כמה וכמה חולים

חולים יצאו לידי סכנה מחמת זה ואין להאריך
 כי בטוב יכפר בעדס ויתן להם לב רחמן וישר
 להכיר אחריתם ולהקמו הג' הג' לעזרת ה'
 צנזורים ופ"א נכנסו צי מהם אלל אדם גביר
 מנכבדי העיר ולא די שלא נתן להם תכף ומיד
 כאשר יאות אלא הסתיר פניו מהם והוא נחבא
 אל הכלים ואפי' ראינו לא זכה לראותם וישבו
 כמו קרוב לחלי שעב ואין איש. ואפי' שאי
 וקאווי לא הוצא להם כלל וכלל קמו בפחי נפש
 וא"כ שלא רמו הציא שלא חחרדו מזה וז"ל
 מידי היתה זאת לכם היא הלקה שתכיו
 ממונים ומשגיחים אפי' למעצבה ר"ל שאירע
 לכם ענין כזה שגורם להציא ענבות בלב לא
 התפעלו מזה אל תשכחון ר"ל תחשבו כאלו אתם
 ישנים שאין הישן מרגיש בציונו והלאוי דהא
 שמעו אלי רודפי לדק מבקשי ה' שאתם כונתכם
 לשמים לעשות יהוד קוצ"ה וז"ל שמעו אלי
 לי חיבור. א"י אלי גי' אם רמו לזיווג אר"ה ע"י
 וא"כ מה לכם בכבוד אדם בטל מן העולם
 מה לילוד אשה בינינו ונוט' למעצבה תשכחון
 לא תחרדו. או לא תתפעלו וק"ל וא"ש את"ם :
סי' נא ואשים דברי צפיק וצלל ידי
 כסיתך לנטוע שמים

צנחאי וע"י כל כונתך ולדקוהיך לחזק נטיעות
 הקטנים הם הצמורים הרונים ללמוד צתורה
 ואין להם על מה שיסמוכו. וז"ל לנטוע שמים
 היינו הת"ח שנקראים שמים כידוע ולכך נקט
 לי נטיעה. אלו קודמים לכל וצתריהו וליכוד
 ארץ הם העניים השפלים לארץ. א"י כונס
 לארץ שמקבלים השפע מאחרים כמו הארץ
 שמקבלת השפע מן השמים. וזה ע"י שמחזיק
 ביד הת"ח ולאמר לליון שהם הת"ח ענוי אחת
 א"ת ענוי אלא עימי צמחילתי שאני ואחת
 צמחילתי אחת כי צלל החכמה צלל הבקף :

סי' נב עפ"י החיד"א בראשו ראש דוד דהגותן
 לדק זוכה ללמוד תוי כמו הת"ח. וז"ל
 ואשים דברי צפיק ע"י הלקה וע"י וצלל ידי
 כסיתך מן המקטרגים והקנאים כי כל הלומד
 תוי מתקנאים זו הנוכטינים והקלי' ולכך שמרתך
 אף עזרתך לנטוע שמים דע"י התורה צורא
 שמים חדשים וארץ חדשה כידוע בדברי המקו'
 ז"ל הוצאו דבריהם למחרת"ף ז"ל בהקדמתו
 לפש הי"ב. באר"ב. ולאמר לליון ענוי אחת
 א"ת ענוי אלא עימי צמחילתי שכביכול שותף
 עם הקצ"ה וצורא ש"י כמוהו. א"י ולאמר
 לליון ה"ק שאומר העשיר לת"ח ענוי אחת
 שאתה טפל ואני העיקר שאני הוא הגורם
 לתורתך וק"ל :

סי' נב חנם נמכרתם ולא בכסף תגאלו.
 אפי' עפ"י מה ששמעתי שפי'
 ה' היי עולם ז"ל צנחתי רז"ל הם אמרו בשעה
 שרצה לברוא את האדם אמר אל יברא
 שכולו מלא שקרים לדיק אומר יברא שכולו
 מלא לדקות שלום אומר אל יברא שכולו מלא
 קטנות וכי' ושם כתב שאף כשיש שנחת הנס
 וקטנות שמורה להסתלקות השכינה עכ"ל
 כשעשה לדק שגורמת השראת שכינה וזה
 פי' אמר מארץ תלמה ששעה שהפילה לאמת
 לארץ כדק משמים נשקף שהראה עלמו לומר
 שאני צמקוני וסברתי ושב ע"י הלקה גורמת
 השראת שכינה ונגאלים ישראל יעו"ש כי לא
 ראיתי הדברים צטרסם אלא מפי השמועה.
 וזה א"ש חנם נמכרתם הוא בשביל שנחת
 חנם כמו שפי' ז"ל ולא ר"ל אף שעדיין הם
 במקומם ולא שבו מדרכס עכ"ל בכסף תגאלו
 היינו

וליסוד ארץ ולאמר לליון ענוי אחת. א"ת ענוי
 אלא עימי. אפי' לרמו צענין הלקה כי כל מה
 שעושה העשיר עם העני כאלו עושה עם הקצ"ה
 עוד ידוע כי המפיים את העני מתברך יותר
 מן הנותן כי הנותן פרוטה לעני מתברך צ"י
 צרכות וכמפייסו מתברך צ"י"א. וז"ל שאומ"ל
 הקצ"ה לעשיר שהוא ית"ש מומין דברים טובים
 שידבר עם העני כדי להרבות שכרו. וז"ל
 יאשים ר"ל דברים שתדבר עם העני שהם
 דברי שנחשב כאלו דבר ענוי אולם צפיק
 שתדבר עם העני. וע"י וצלל ידי כסיתך
 דגדולה לדק שמתכפת מדה"ד למדה"ר וז"ל
 כסיתך ממדת הדין וכ"ש הוא כיון דאפי'
 מדה"ד מתכפת למח"ר כ"ש שמתכסה מדה"ד.
 וטמון ברמו וצלל ידי כסיתך ר"ת גי' לו
 היינו רמו ללקה מה שיש הפרש בין עשיר
 לעני כידוע בכ"י הכי נתון חתן לו. ועוד רמו
 לו היינו צמח צמחוד צינך וציונו דוקא וכמו
 שפי' ה' שער החלר בדי ט"ץ יעש"א. אך

היינו בלדקה וכנז. ומע' חר"י ענתיבי יל"ץ
 פ"י בחמוכה. א"צ אפי' דידוע משז"ל ע"פ זה
 דלריק לצטל השנאת חנם דאעיקרא
 זיהמ"ק בשביל זה. וכס פירשו ולא בכסף היינו
 תורה ומלות ומע"ט. ואני אבאר בס"ד דכסף
 רונז לחסד וז"ש ולא בחסד תגאלו. יצלי
 שיתצטל מכם השנאת חנם. א"י להודיע דיש
 קליפה שנקרחת וליא וז"ש חנם נמכתם ע"י
 ולא בכסף השו' דמיידי עד שיחקן :

ס"י **נד וכל** בניך למודי ה' ורצ שלום בניך
 אפי' עפ"י מ"ש הרי נשמת חיי

ז"ל בכונה הכתוב שלום רב וכו' וגם המשנה
 של אמר ר' יוסי בן קמנא נתן לו שלום
 והחזרתו לו שלום וכו' וכל הברייתא הנז' כמין
 חומר ראויים לנו שאמרם ותכלית הדבר דלגבי
 הת"ה לריק לכפול שלום לא כן לגבי שאר ענא
 כי אם שלום דוקא והוא בנוי עפ"י דברי הת"י
 פ"ק דברכות יע"ש והנה כעת אגא דאמרי
 דכ"ד בעת הזאת שיש ב' סוגים ת"ח וע"ה
 וא"כ יש הפרש בשלנוס לא כן לעת"ל ח"ה וכל
 בניך למודי ה' וא"כ ורצ שלום בניך הכל
 בכללות כיון שכולנו חכמים וק"ל :

ס"י **נו אשרי** אנוש יעשה זאת וכן אדם
 יחזיק בה שומר שבת מחללו

ושומר ידו מעשות כל רע. אפי' לפרש בס"ד
 עפ"י מ"ש ה' משפט לדק אות ל"ט ח"ל ואין
 דבר מגין על עבירות אפי' על ע"ז ג"ע כמו
 בלדקה והוא מגין עליו כשריון מכל בעלי
 קטיגוריא ומכל המזיקין הקב"ה יסתירכו בסתר
 כנפיו מפני מדה"ד עכ"ל רז"ל בנדרש. ובפרט
 על חטא קרי חרע לצטלה הוא תיקון נפלא
 ומה גם אם ח"י חיבק וניסק מה שאסור לחבק
 ולשמש אזי באותן ימים יקיים לדקה וגמ"ח.
 וכחצ במדרש שמות פ' כ"ג צא וראה שהלדיקים
 צמח שהם סורחים נחלקים ע"ש. וזה אנו
 מתודים אם פגמנו במקשה עלמנו לדעת שזה
 עון טורח או נשמוש בקיצות צידים. או
 שאימץ ידיו נליתן לדקה ועברנו על דאורייתא
 לא תקפון את ידך. על חטא שח"ל בחזק יד
 וכו' יע"ש אמרתיו הקדושים והשתא ח"ש ונקי'
 עוד דתיבת זאת היא כינוי ללדקה ע"ד ובהנוני
 נא בזה וכו' ח"ה אשרי אנוש יעשה לדקה

המכונית בשם זאת וכן אדם יחזיק בה דהא
 אפי' שומר שבת ר"ל מסתור ומטמין את השבת
 שאינו שומר עכ"ז מחול לו כדרשת רז"ל ע"ד
 וחטאך בלדקה פרוק. וע"ז ציאר יותר ואמר
 ושומר ידו היינו שומר מלות התלויות ציד כגון
 לדקה וכיוצא הוא מלילו מעשות כל רע ואפי'
 עשה מחול לו וכדבדי ה' הנו' וק"ל :

ובא"ה אפי' עפ"י הנפ' הוצאו דבריכם
 להרי' אד"ה דשמירת שבת לכפר

על נוכרת יוסף וידוע דאות ברית קודש רמוז
 ביו"ד ח"ה שומר שבת מחללו שלא יחלל אותו
 ורמוז באגב צחי' נחללו בכפל ר"ל לרמוז ב'
 הולילין הן במעשה הן בדיבור וכ"ה דאעיקרא
 שמירת שבת ל"ל ח"ה בשביל ושומר ידו ארתות
 יו"ד מעשות כל רע. דהוא עריות דלא חטא
 באשת אדוניו לכך נלטווינו על שמירתו לכפר על
 מכירתו וק"ל :

אשרי אנוש יעשה זאת וכן אדם יחזיק בה
 וכו' אפי' עפ"י מ"ש החיד"ה ז"ל

ביוסף לחק ס' משפטים יוס' ו' ח"ל מן השלש
 שהם ר"ח שפ"ע הנאמרים הכי נכבד ש"ן רמוז
 לשבת כי בשומר שבת כהלכתו בנחשצ' ודיבור
 ומעשה אפי' עו"ז כאנוש מוחלים לו ובדלתי
 שמועיל לחקן פגם הברית דהוא לדקא
 בשביעאה אחיד. ומעלים עליו כאלו קיים כל
 התורה כולה ע"כ. עו"ז דתיבת זאת היא כינוי
 לשכינה. ונקי' עוד מ"ש ה' הנו' צם' הנו' יוס'
 ד' ח"ל מתחיל בפ"ה פירוד. פזר נתן לאציוני'
 לדקתו עונדת לעד וכו' כי תחת אשר היה
 בפשעו נרגן מפריד חלוף עתה בלדקה מיוחד
 שם הוי"ה ב"ה וכו' ע"ש נמלא דע"י תיקון פגם
 הברית נעשה תקון לשכינה וכנז. ונדע דלשון
 עשיה הוא תיקון וכמו ועשתה את לפרנייה.
 ולא עשה את שפמו. והשתא ח"ש ח"ה אשרי
 אנוש יעשה זאת היא השכינה יעשה דייקא
 ר"ל יתקן וציאר ואמר וכן אדם יחזיק בה
 נוטי בתקון הברית. א"י צנילוות הקדושה ור"ל
 שיאספס ויחזירם והוא ע"י שומר שבת מחללו
 וכמ"ש הרב הנו' דשמירת שבת הוא אחד מתקוני
 פגם הברית שהם ר"ח שפ"ע שבת פיזור עונה.
 אך בתנאי שמכאן ואילך ושומר ידו מעשות
 כל רע והוא רמוז למוציא שז"ל ח"י שנקרא רע

אין שלום אמר ה' לרשעים. איתא במד' מכאן שהקב"ה אוהב את הרשעים. וכל עובר יחמה מה זו דרשה מכאן שהקב"ה אוהב וכו' אך ידוע מאזיל ע"פ ויקרא ה' להביא לאור יום ולחשך קרא לילה דלמה לא אמר ה' להביא דאין הקב"ה מיוחד שמו על הרעה והשתא איש ח"א אין שלום אמר ה' לרשעים דמכו ענין הזכרת ה' בכלן אלא ודאי להורות מה שהזכיר שם הוי"ה צ"ה דאדרבא מכאן תוכיח שהקב"ה אוהב את הרשעים :

שלום שלום לרחוק ולקרוב וכו' אפ"ל דרך מליצה והוא במה שראיתי לבי לקוטי מפרדס ח"א ע' אמת אוח ד' ח"ל ארז"ל לעולם ה"ב מקרב את הרחוקים ומרחיק את הקרובים ופי' המפי' הרחוקים אלו אותיות אמת שהם רחוקים זה מזה אי צראש מי באמלע ותי צבוק כמו התיצב שיש לו ג' רגלים לריך שיהיו רחוקים זה מזה בכיוון. ואם היו ג' שלא כסדר לא תעמוד התיצב או הכסא ולזה לריך האדם לסדרן ולדבר אמת. וירחיק הקרובים אליו אותיות שקר ירחיק מעליו השקר וז"ל נודבר שקר תרחק היינו דבר כשקר רחק אותם וז"ל שקר אין לו רגלים כי קרובים אולם עומדים עכ"ד ז"ל והנה תי שלום יש צה שתי אותיות קרובים היינו ל' מי ושהי אותיות רחוקי והם שוין וא"י ולריך להצבם זצ"ל עד שילורף שלום ח"ש שלום שלום לרחוק ולקרוב היינו אותיות הקרובים והרחוקים ולא כמו אמת שהם רחוקי זה מזה אלא אדרבא לריך לקרובם זצ"ל. אמר ה' ורפאתיו נוטי אי"ז רמו למאזיל צענון המלאכים שבאו אלל הצרכים שאמר הכתוב ויהמרו אליו איב שרה השתך. נקוד על אי"ז שבאליו שאף לשרה שאלו איב הצרכים כדי להצבם ע"צ ולשים שלום הצבם ואחוב צניבים וק"ל :

סי נח אה תשיב משבת רגלך עשות הפליך ציום קדש. אפ"ל עפ"י מה שאמרו צש"ס דשבת כל המטיל אימכ יתירכ צהוך ציתו סוף צה לודי גילוי עריות ש"ד וחילול שבת. והלריך לעניינו הוא חילול שבת וצפרט אס הוא כבר נפל בחילול שבת וכן עתה צה לתקן לריך לחזר שלא יצא על ידי חילול

או מי שמוזדוג עם אשתו שלא לשם מצוה דחיקרי כאלו מנאף היו וכמ"ש ה' יוסף לחק : **ובזרה** איש כונת הכי שם ח"ל כל שומר שבת מחללו ומחזיקים בצריותי יע"ש ור"ל דמי ששומר שבת כהלכתו בזה ומחזיקי בצריותי היינו שמתקן פנס הצריות. אי ומחזיקים בצריותי עפ"י מ"ש ה' כתי' ח"ל ומעלים עליו כאלו קיים כנ החורה כולה ח"ש ע"י ששומר שבת חיקרי ומחזיקים בצריותי היינו תורה. וזכו ג"כ אשרי אנוש יעשה זאת היינו תורה דחיקרי זאת. ובאזה ענין לז"א כל שומר שבת מחללו ובזה ממעל לחשב כאלו קיים כל התו כולה וק"ל : **שומר** שבת מחללו ושומר ידו מעשות כל רע. אפי' צמ"ש מהרה"ף ז"ל צס"ה נפש חיים דאפי' הרשעים מחללו שבת צעוב"ז צגהינס שומרים שבת צע"כ וזכו לרי יוסי ולא כן לרי יהודה דחילק בין גוים לישראל והוא דברי הוסי"ק סי' שמות ד' ק"ן יע"ש ח"א שומר שבת מחללו ר"ל ששומר שבת צגהינס אפי' שכיב מחללו צעוב"ז ונחחייב לרדת לגהינס כן עתה שומר ותיבת מחללו גי' גהינס עם האותיות והכולל ור"ל אפי' אס היב מחללו ונחחייב גהינס עכ"ז עתה צגהינס שומר ע"כ שלא צטובתו כמ"ש ה' ז"ל וע"כ שומר ידו מעשות כל רע וק"ל :

שמרו משפט ועשו לדקה כי קרובה ישועתי לבא וכו' אפ"ל צבקי מה שפי' ז"ל כ"פ עשיתי משפט ולדק משפט לזה ולדקה לזה. וכן איתא בגמרא ע"פ ויבי דוד עושה משפט ולדקה משפט לזה ולדקה לזה. עוין מ"ש צגמרה אחד עני ואחד עשיר שבאו לפניך לדין מנין שלא יאמר דיין זה עני אזכנו צדין כדי שלא יתחייב ת"ל מוצר שקר תרחק אלא יפסוק הדין כמות שהוא. ואח"כ יעשה לדקה ח"ש שומר משפט היינו שחדין עפ"י האמת ואח"כ ועשו לדקה כדכע"ה :

סי נז הצדיק אבד ואין איש שם על לב. ידוע דמיתת הצדיק היא כדי שיחזרו ישרי בהשוכה וצטוב"ר אין איש שם על לב. אפי' לרמוז ש"ס על לב נוטי ש"ס מצימות לשרש עיקר לב היינו הילכ"ר הנקרא לב וק"ל. אי"ז נוטי ע"ל לשרש עיקל לב וק"ל :

חילול שבת ועיקר הכל שסיור מידת הגאון
 כי אימה יתורה הוא מענפי הגאון וז"ל אם
 תשוב קרי ציה תשוב משצית נוטי מחילול שבת
 עיקר הכל רגליך היונו הגאון דחליה תכשל
 בעשות חפניך וכו' וק"ל. ועיין להי נפש חיים
 למבר"ה פלאגיי צמעי גי אות גי וז"ל גאון
 כל נוי שיש בו נד כניסת גאון כעניין רגל
 שנכנס ויוצא אל יצא לגייע ע"ד תועבת כי כל
 גבה לב בר"ה שער האהבה פ"ו יע"ש :

ממצוא

חפניך ודבר דבר אפי צמ"ד לרמוז
 צמ"ש צמדי ע"פ השצתי דרכי
 ואשיבה רגלי אל עדותיך שהיה דכע"ה אומר
 חלך לטייל צגינה פי ואח"כ היה הולך לבית
 המדרש. ע"ן משזיל צמשת חסידים פ"ו שכתיו
 נקנית צמ"ה מעלות וכו' ע"ן משזיל דכתורה
 מעלה חן על לומדיה אכן היונו דוקא אם
 זה בלימוד הוא בענוה צלי שום פנייה ואז
 יכול להוכיח וז"ל ממלוא חפניך רמו שהיה
 אומר חלך לטייל וכו' ואח"כ ודבר דבר בתורה
 שכתורה נקראת דבר כמש"ה דבר לוח וכו' ונוטי
 ממלוא חפניך הוא מ"ה רמו לתורה שנקנית
 צמ"ה מעלות ואם תלרף יו"ד עם מ"ה צמ"ה
 ודבר דבר יהיה חן רמו שמעלה חן וס"ה
 צמ"ה אותיות חן רמו לענוה וק"ל :

ממצוא

חפניך ודבר דבר אפ"ל דרך רמו
 עפ"י מואזיל צמדי צפי השצתי
 דרכי ואשיבה רגלי אל עדותיך שדכע"ה היה
 אומר חלך לטייל וכו' ואח"כ היה הולך לבית
 הכנסת ולציה"מ וז"ש השצתי דרכי ר"ל בתחי
 השצתי דרכי ואח"כ ואשיבה רגלי אל עדותיך
 וכו"י אפ"ל בתחי ממלוא חפניך שהם של רשות
 ואח"כ ודבר דבר בתורה שנקראת דבר שני
 דבר לוח לאלקי דור וגם נוטי ממלוא חפניך ודבר
 דבר ש"ר על כתיו :

קרא

בגרון אל תחשוך כשופר הרם קולך
 אפי דבא לרמוז לאדם המוכיח שלא
 יקון בתוכחתו לומר עד כמה אני מטריח על
 צ"א. או עד כמה אני מטריח את עלמני וגופי
 ונלחתי מלכותי עוד. אלא אדרבא החלש יאמר
 גבור אני ולא ייעף ולא ייגע וכשי"ת נותן
 ליעף כח ע"ד שאמרו הוכח תוכיח אפי ק'
 פעמים. וצא בדמיון כשופר לומר שכמו שכשופר

עלמנו הוא אינו טורח אפי אם כל היום תוקעים
 בו בן האדם יטריח ע"ע להוכיח תמיד ולא
 ייעף ולא ייגע. וז"ל קרא בגרון אל תחשוך ולא
 תאמר כיון שאני רוצה להרים קולי א"כ די
 בשעה א' או שתיים אלא כשופר הרם קולך
 וכמו שכשופר לא יש לו טרחא כן תחב תעשה
 בעלמך ולאין אונים עלמה ירבה וק"ל :

כי

הנה החושך יכבה ארץ וערפל
 לאומים. עיין בצוה"ק סי' שמות סוף
 הדף שכי וז"ל שם צענין הגאולה כדון יתחשך
 כל עלמנא תמש עשרה יומין וסגיאין מעמא
 דישראל יבון מתין צבהוא חשוכא וע"ד כתוב
 כי הנה החשך וכו' ולעני"ד אפי לרמוז כי ס"ה
 כי הנה גי"ה רמו לטי"ו יומין הנו"ו וק"ל :

ירמיה

ב תיסרך

רעתך ומשבותיך תוכיחוך
 ודעי וראי כי רע. ומר
 עזבך את כי אלהיך וכו' אפי לקשר היסורין
 בעזיבת כי עפ"י מ"ש ז"ל לענין טענת רוצח
 דדין צנים י"ל ולגבי צן ליכא כאי טענה.
 ע"ן דמן היסורין מוכח דדין צנים י"ל ע"ד
 כאשר ייסר איש את בנו כי אלהיך מייסרך וז"ל
 תייסרך רעתך ומשבותיך תוכיחוך מכת היסורין
 מוכח דדין צנים יש לנו וא"כ מניח דעי וראי
 כי רע ומר עזבך וכו' מטעם טענת רוצח דמן
 היסורין מוכח דדין צנים י"ל ולגבי י' ליכא
 כאי טענה וק"ל :

ובאו"ה

אפ"ל עם הקרא דלעיל מנייה
 הלא זאת תעשה לך עזבך את כי
 אלהיך צעת מוליכך צדרך ועתה מה לך וכו'
 תייסרך וכו' והוא עפ"י חקירת המפי צענין
 התשובה דהא קי"ל מלך שמחל ע"כ חין כ"מ
 ותיראו דאנו יש לנו דין צנים ואב שמחל ע"כ
 כ"מ ומן היסורין מוכח דין צנים כג"ל ע"ן
 משזיל צמדי דתי ועתה מורה לתשובה יע"ש
 וכשתח א"ש וז"ל הלא זאת תעשה לך עזבך
 את כי אלהיך וכו' ועתה שתחזרו צתשובה
 כרמוחה צתיבת ועתה וכ"ת דמהיכן רמו דמועיל
 תחשו דילמא קי"ל מלך שמחל ע"כ אכ"מ ולז"ל
 תייסרך רעתך ומשבותיך תוכיחוך ומכת היסורין
 מניח

מוינה מוכת דיש לנו דין צנים וכיון שכן גם לענין התשוי מביא מדין צנים וק"ל :

מנעי

רגלך מיתף וגרוךך מלמאכ. אפי' כי נוטי' מנעי' מקבץ נדחי עמו ישראל ואז יתקיימו כל בעיניו כללו. ועיין במלודת דוד שפי' ח"ל ר"ל ראי לתקן מעשיך ולא תלכי בגולה יתף ולמאכ למים ע"כ. ואפי' לרמוז עפ"י"ד כי תי' מיתף גי' חק"ל רמוז להקל הפוחין קדישין היא שכינת עונו שיתקן אותה כי היא כנגד עולם העשיה שהוא במעשה. ונוטי' מנעי רגלך מיתף וגרוךך מלמאכ הוא מרומם שם רמוז שעי' תיקון המעשה מרומם לשכינה וא"ש חת"ם ובהיב"א :

כי **טו אוי** לי אמי כי ילדתיני אפי' במאז"ל

דעיקר הצנים טובים וההפך הוא במעשה שגורמת המהשבה בעת הזיווג לאב ואם ולגבי האם יגדל העונש יותר כי היא מושכת לבן אור פנימי. והאב אור מקיף. ולכן כיון שהיא גרמה לו צפנימותו להיות רע ולכן ראוי לה למי אוי למי אבוי וכשתרצו לדקדק צחיבה למי אוי תמלא אותיות לאמי וי רמוז להנזי. גם נודע מ"ש בעלי המוסר דהמהשבה פועלת בחדס בעת הזיווג וראיה ממקלות יעקב אבינו ע"ה. וז"ש אוי לי וכאלו אוי לאמי כי ילדתיני בחטא ע"ד הכתוב ובחטא יחמתי אמי אהו גרמא בצוקין ביתה לי לנחת ממחילתי מקדש לחול. וכ"ת דמביכן תיתילך שכ"כ גורמת המהשבה לז"א אמי נוטי' מקלות יעקב אבינו יוכיחו וק"ל :

א"נ אפי' לרמוז ע"ד שפי' ז"ל צפי' בן חכם

ישמח אב ובן כסיל תוגת אמו. בדקדוק מנזי' דמ"ש זה מזה ופי' עפ"י משל ידוע. ותכלית הנמשל דבשלמא האב הוא נלטוב ויעמוד בציוויו להוליד צנים. ולא בן האשה ולכן כשיביא האופן שילא בן לא חכם אז הלער לאם ציותר דמי הכניסה בתגר זה וז"ש אוי לי אמי קרי ציב אוי לאמי כי ילדתיני מאחר שלא היב לה להכניס עלימה בצפק וק"ל :

אם חוליא יקר מזולל כפי תביה. חוץ מדרשת

רז"ל שהוא רומז על המלמד בן ע"כ תורי' כידוע. אפ"ל בפשיטות שרומז למ"ש המלמד תינוקות לש"ש שנטעה שותף להקב"ה

שהוא המלמד תור לעמו ישראל. וז"א אם חוליא יקר שהיא התור מזולל ר"ל מזה העער שהוא אובד להיות זולל וסובא בחטונו העולם לאכול לשצטה ולמכסה עתיק אז כפי תביה שאתה שותף עמו בדבר זה וכיון שכן א"כ כמוני כמוך ורמוז צר"ת וכו"ת כפי תביה גי' תלי"ה לרמוז שאם תיגע בדבר זה לא תכפת לך לגבי הכבוד וכשכר שיוחן לך מן השמים כי נחשב לך שאנחנו שותפים ולפון לך רב טוב לעובדי צ' וק"ל :

א"נ אפי' עפ"י מה שפי' רז"ל ע"פ והשכותי

כפי עליך עד עברי שהוא רומז למכ שפי' הראשונים בכונת הכתוב וביה פי' ראשו בחובו שפכ יביה לפיו סביב מעשה אורג כפי תחרה יביה לו לא יקרע כי תיבוח לפיו סביב מעשה אורג ר"ת סמ"אל ותיבוח תחרה יביה לו לא יקרע ר"ת לילית ולכן הפסיק בתי' כפי שאלמלא מתחברין מתרביצין הערי' ע"ע. וכשתא א"ש וז"א שעי' שמלמד את צניי תור וכונתו להוליא יקר מזולל ע"י מתרביצת התור בעו' ומשברים את כח סמ"אל חוגתו וכמו שאמרו צש"ס וצני רשף יגביכו עוף שכתור מסלקת רשף הם ס"מ חוגתו לילית שהוא גי' ת"ף וס"מ קי' ס"ה הם גי' רשף וז"א שעי' כתורה כפי תביה בון שניכס ס"מ חוגתו לצטלס. **ואפי'** להמליך בד"ר וצני רשף יגביכו עוף הכור שעי' צני שכם תנוקות של בית רבן שמלמדן תור רשף הגיל שכם ס"מ חוגתו יגביכס עוף שהיא התור שמלמד את התנוקות. ועפ"י חת"ש פי' לשון רז"ל וז"א כופין את הס"ל לפני האפרוחים הכור שכופין את הס"ל ר"ת ס"ל ס"מ לילית כופין אותה ע"י האפרוחים שכם תנוקות של צ"ר שעוסקין בתור וק"ל. **א"נ** אפ"ל עפ"י מה שפי' צענוותין בן לפניס דכור חוזר על הילכה"ר שמכשירו ומתקנו לטוב במעשה אה"ע"ה. כמו שמבוי' בדרוש תפילין וכן עתה אפ"ל כו' סיום הפי' כפי תביה עדי"ה וכו' כי ידוע כי היסוד נקרא כל וכמו נקרא פה וא"כ ז"א אם תוליא יקר כנזי' שעי' הכשר מעשו' מכשיר לילכה"ר אז כפי ר"ת כל פי' יתיחדו שוכה זיווג למעלה וק"ל :

סי יז רפאני כי וארפא הושיעני ואושעה
 כי תכלתי אתה אפי לרמוז
 צמח שידוע כי כל החולאים הצאים לאדם הם
 מחמת התגברות הדינים עליו ע"י עונותיו וידוע
 דשם הוי"ו צ"ה הוא עגם הרחמים ולריך לשוב
 בתשובה כדי להמשיך עליו הרחמים משם הוי"ו
 צ"ה וצ"ה יתרפא מחליו. גם נודע כי תפי
 החולה על עצמו היא מתקבלת יותר מתאחרים
 וז"ש רפאני כי וארפא נוטי אותיות רי"ו רנו
 לרי"ו גבורות המתגברים עליו ע"י העצרות
 וכוא מתפנל לבי שיוכלק הגבורות מעליו ויתרפא
 מחליו וצ"ה הושיעני ואושעה ר"ת וס"ת שם
 הוי"ו צ"ה שיומשך עליו הרחמים משם הוי"ו
 צ"ה ואז כי תכלתי אתה ודו"ק :

רפאני כי וארפא הושיעני ואושעה כי תכלתי
 אתה. אפ"ל צס"ד דרך רנו כי ידוע
 שהחולה מתגברים עליו הגבורות ודינים קשים
 נמתחים עליו צ"מ וכשהי צרחמיו מרפא אותו
 אז נמתקים הגבורות מעליו ונהפכים לרחמים
 וז"ש רפאני כי וארפא נוטי אותיות רי"ו ר"ל
 שמתקם מהי"ת שיתמתקו הגבורות מעליו וזכו
 דקדוק רפאני כי שם הוי"ו שהוא רחמים גמורים
 גם ס"ת רפאני כי וארפא הושיעני גי הוי"ו.
 גם ר"ת ואושעה כי הוא כ"ו רנו לשם הוי"ו
 שהוא גי כ"ו ואז תכלתי אתה שחמיד אני
 נותן שנה והודאה לשמך הגדול שעשית עמי
 חסד :

סי ל דהוי כי גדול היום הכוא מאין כמוהו
 ועת לרה היא ליעקב וממנה
 יושע ורז"ל אמרו ומכמן יושע וי"ל דמה ענין
 המן לכאן ואפ"ל וכוא צהקי מ"ש צמדרי ששלח
 לו המן למרדכי ובלא אצותיך השתחוו לאבותי
 שנא' וישתחו ארלה ז' פעמים והשיב לו אשר
 הוא יהודי ויעקב לא השתחוה אלא לה' וכיון
 להוא עבר לפניכם כוצא לה' ליקוטים מפרדם
 עי פורים אות י"ז אי"ב כל כחו של המן הוא
 נשום שזכה שיאע"ה השתחוה לעשיו ומרדכי
 השיבו שהשתחוה שכיון להוא עבר לפניכם :
ובזה יאמר דרך הללי וכוא לא ידע ואשם
 ר"ל שהמן הרשע לא ידע שיאע"ה
 כוננו להי"ת כרמוז צאומרו וכוא עבר לפניכם
 ולכך ואשם וז"ש כוי בו גדול ע"ה גי המן

ע"ד מאז"ל גדולה המן לרעתו היום הכוא
 גי ע"ז ע"ה שלש עז ונתאזר צכה יעקב
 ותיצות מאין כמוהו צלא וי"ו כמ"ש צקרא עם
 האותיות והתיצות גי יעקב והכל הוא טמון
 צרמז שכל כח המן וצחר הכי ציאר ואמר ועת
 לרה היא ליעקב ר"ל צשציל יעקב. גם רמוז
 צתיצות עת לרה גי תשס"ה ע"ר שתש כחו
 של המן ונתגברו עליו הדינים גי אדנות גם
 נוטי ועת לרה גי המן ע"ה היא גי וי שבוה
 לו וי ולישראל הללחה וז"ל מהמין יושע ותי
 וממיה ע"ה גי קמ"צ רמו שנילולו צכות האבות
 שסוף שמותם אותיות קמ"צ כי ילולו מכל
 צרותיו מלרה לרוחה אכ"ר :

סי לא כרה אמר כי מלא חן צמדבר עם
 שרידי חרב הלך להרגיעו
 ישראל אפי לע"ד דע"י לימוד התורה כחצו
 ר"ל דמצטל המכטינים והמקטרגים וכמ"ש ז"ל
 צגמרא וצני רשף יגביכו עוף העוף מסלק מהם
 גי רשף. עו"ן מאמז"ל דע"י לימוד התורה
 נותן חן לרוחיו וז"ל מלי"א גי סגז"ל ר"ל
 מצטל ומסלק סגז"ל מי שהוא צעל חן ע"י
 התורה שנותנת חן ללומדיה צזה צטל מדבר
 דהיינו הקלי' שנקראים מדבר כידוע צצברי
 המקרי ז"ל וחנא והדר מפרש עם שרידי חרב
 הוא רנו למאמר הגמי ע"פ לשרידי אשר הי
 קורא שע"י תורתם חרב פיפיות צידס להרוג
 כל המסטינים והמקטרגים וצזה הלך גי ס"א
 ועם האותיות כמנין אדנות הלך ילך לו אלא
 אדרבה להרגיעו ישראל לי מנוחה לפי שהוא
 ישראל ישר אל. **ובקוטב** זה יצואר רנו
 ג"כ צתיצות מלא חן צמדבר עם
 ר"ת גי סגז"ל ע"ה לומר שמתצטל הוא וגודא
 דליה וק"ל :

א"ן אפשר להמליץ מלא חן צמדבר וכוא
 דלפעמים חס אדם מדבר עם חצרו על
 אחיה מנוח או לדקה מולא חן צדיבורו ונשעם
 דבריו וכוא מתת אלהים לפי שהוא ירא שמים
 וכל מי שיש צו יראת שמים דבריו נשמעין
 לצריות וז"ל מלא חן צמדבר לי דיבור וקרי
 ציה צמדבר וזה דוקא עם שרידי חרב דהיינו
 חלמדי "חכמים ויראי שמים. וגם אפי דצח
 צכולל לענוים. וכמ"ש ולענוים יתן חן ומטריוקון
 שרידי

שלימה השמחה והקצ"ה שמת עמכם וק"ל :

יחזקאל סי' רד

ואתן לאני לאן מרעיתי אדם אחס אפי"ל
 ע"פ מה שידוע בהלכות שומרים
 השומר שנסר לשומר או שהניח וצא לעיר או
 שלא קדם צרועים ומקלות וכל כיוצא בפשריות
 חלו חייב כ"א דוקא לריק שתמיד יהיה יושב
 עמכם צלי פירוד וג"כ יעשה כל טלדיקי
 להוליאם כידוע צסי הפוסקים ז"ל עו"ן מ"ש
 בגמרא באי מאן דיביר אפי"ל לאנשי ציחיה לא
 מיקביל עוד אמרו שם דאומר הקצ"ה אין אני
 והוא יכולים לדור בעולם ע"ד אני את דכא
 באופן דגורם להסתלקות השכינה מן העולם
 ח"ו. עו"ן את הידוע דבענוכ למדנו אותה
 מגי' הרועים הצרכים דוד משה הצרכים אמר
 ואנכי עפר ואפר וכי' דוד ואנכי חולעת וכי'
 משה ונחנו מה וכי' והם ר"ת אדם וצוה פי
 מאד מאד כוי שפל רוח וכמה פסוקים כידוע
 אשר צוה א"ש בונה הכתוב דלכה הקצ"ה
 לזכות את ישראל להיות עוים ככני אשלי
 רצוני ואם יעשו ככה אזי הוא ג"כ כ"י מחייב
 עלמו להחנה עמכם כדן הרועה ממש דלא
 שרי ליה להניח את הלאן ולילך או לעשות
 העלמה מהם מאיזה ענין שיחיה כ"א שיחיה
 כונתו להללם ולהללחם דוקא וכי' אמר בחיך
 מחוק דעו בני ואתן לאני לאן מרעיתי שאני
 חושב אחכם כאלו אחס לאני ואני הרועה וא"כ
 מוכרח אני לתת משכני צחוכם ולשמור אחכם
 שמירה מעולה ולהליל אחכם מכל חק כדן
 הרועה ממש אמנם היינו דווקא אם אחס
 תנאיגו עלמכם צמדת העמוכ בשלימות כמו
 אד"ס אחס דר"ת אד"ס הצרכים דוד משה דכס
 נשתצחו צמדת העמוכ והי' את"ס ר"ת אחס
 תישעו מעשיכם א"י אחס תנכגו מדותיכם
 אזי קרוה מקרה אני את דכא בא בלא"ה
 אין אני והוא יכולים לדור בעולם וק"ל :

סי' רה **הכון** וככין לך אתה וכל קהלך
הנקבלים עליך וכי' אפי"ל

עש"ד כ"י פלא יוען והוא אללי בכחובים צסי
נת שהת"ה יתנהג בהנהגה טובה ולא זו בלבד
לעלמו

שרידי חרב הוא שח והוא לי כניעה ושפלות.
 א"י אפי' לרמוח עפ"י מ"ש רז"ל גדולה לדקה
 שמכפכת מדת הדין למדת הרחמים ובודאי הוא
 המולא חן בעיני כל רואיו כיון שהוא מן
 הנדיבים ואינו מן הכלים שמקפידים בדיכס
 אפי' על פ"ק וז"א מלא נוטי מלות לדקי' אעשה
 אז חן ר"ל זוכה לתן ולרחמים בעיני כל רואיו
 ועוד צו נדרש לפניו ולאחריו היינו מלא חן
 צמדבר הם הקל"י והמזכ"ד ע"י מלות לדקה
 מהפכת מדכ"ד למדת הרחמים וק"ל :

סי' **לא מאנה** להנחם על צניח כי אינו.
אפי' דרך רמו כי אין

ישראל נגאלים אלא עד שילקטו כל נילולות הקי'
 שנטמעו ונודע דמנפ"ך הם הי' פעמים ג"י
 ולזה אומרים צליל מולש"ק ויחי נועם וכי'
 שיש צו כ"פ ג"י לרמוח לזה וז"א מאנה
 להנחם על צניח הם ניה"ק שנקראים צנים כי
 אינו קרי ציח כי אין ג"י וא"ש בהיצי"א :

מרחוק הי' נראה לי והצבת עולם הצבתיך
על בן משכתיך חסד. אפי' דכא

כרמו כלפי מאז"ל דמלות הדיקה היא מעולה
 ביותר ובפרט צעת שיש לו חיוב שמחה אם
 הוא שמח ואינו משמח לעניים ואציונים צבולת
 פרוטה מן הכיס אינה נקראת שמחה שלימה
 ואפי' שיהי עליה קטרוג וכמו שמלנו באח"ע"ה
 וכוצא לרש"י ז"ל סי' וירא ע"פ ויחי אחר
 הדברים האלה וז"ל יש מרבותינו אומרים אחר
 דבריו של שטן שהיב מקטרג ואומר מכל סעוד'
 שעשה הצרכים לא בקריב לפניך שה אחד או
 אינו אחד אמ"ל כלום עשה אלא צביל צו חלו
 כייחי אומ"ל זכח אותו לפני לא היב מעכב
 ע"כ נמלא דכשטן יש לו קטרוג אם אין נותן
 חלק לגצוה עו"ן דע"י הדיקה משהר שכינה
 עליו שגא' אני צלדק אחזה פניך וז"א מרח"ק
 גי' שמח ר"ל צעת שמחתי אני נותן לדקה
 וקרא ציח שמח תשמנה לאחרים היינו הצריכי'
 והוא ע"ד שמוע צין אחיכם קרי ציח שמח
 כידוע בגמרא אם עושה בן אז הי' נראה לי
 ששם שורה שכינה וצוה שעשית לי מזכ"ר לפי
 כבודי והצבת עולם הצבתיך על בן משכתיך
 חסד ובפרט אם שם נמלא ושם היב ת"ה
 צשמחתו ת"ה על שולחנו וד"ת בא ודאי היא

מב

לעלמו אלא אף לבניו וצנותיו וקרובים שלו וכל החונים עליו מסביב רחוקים נעשו קרובים האביו ומיודעיו יהיו שמורים ומנוקים מכל סוג ומכל דרך עקום. וז"ל הכון והכן לך ותנא והדר מפרש אתה וכל קהליך הנקראים עליך ולא אתה לעלמך בלבד ותדין ק"ו לעלמך לבניך וצנותיך וקרוביך וק"ל **זבזה** איש כו' הכי ועל הנוגע בעלם או **זחלל** ל דהיינו בעלמו היינו קרוביו או צמלל העו' והוא נלוח לו נריך להחזירו וליתן לו דברים המתחשבים לחזור דהיינו או צמת או בקבר המפרשים וכדומה שהוא להי שצט יהודה ישראל יע"ש לפי"ד :

הושע סי' ד

חבור עלצים אפרים הנה לו. אפי' להמליך צמי"ש ז"ל דכן קדם היו להיות הקדש שש כנפים שש כנפים לאחת לה כן עתה הם די וחכמים צי' וידוע משז"ל דשש כנפים הם נוכחים כנגד צורך שם כבוד מלכותו לעולם ועד. וא"כ השתא הכא שהם חסרים שהם זו א"כ חסרים תיבות לעולם ועד אכן כשיבוי ישראל צאצא ואתה בזה יושלמו כל התרי"ג מלות ויגאלו ישראל ותחזור העטרה ליושנה להיות לחיות הקדש שש כנפים והשתא ז"ל חבור עלצים אפרים היינו רמז לאחדות אז הנה לו היינו שתי כנפים הרמוזים כנגד לעולם ועד נוטי' לו וק"ל. ובזה אפשר לפרש כונת הכי מתן אדם ירחיב לו ולפני גדולים ינחנו והוא דנוע דע"י הלדקה מיוחד בעולמות ומתקן השכינה וגורם זיווג ויחוד קוב"ה ושכינתיה ומסתמא גם מתקן כנפי המלאכים וז"ל מתן אדם ירחיב לו ר"ל כנפיהם השמארים שהם לו כנף ולפני גדולים שהם המלאכים ינחנו וק"ל :

חבור עלצים אפרים הנה לו. אפי' דרך לחות עם אחז"ל אשר יחסר לו שיש הפרש בין העני לעשיר זה מתן לו אכן דוקא ולא ירע לבצך צתחק לו כי בגלל הדבר הזה שאתה נותן בשמחה זו היא מלחך שהמנוח אינו מוכיך וממונך אלא של העני כידוע וא"כ אם נותן בעלז והלצון מפסיד מלוחו ולא זו בלבד

אלא נענש. וז"ל חבור עלצים היינו חבורה עלצי אפרים הוא העשיר ע"ד אפרתים אם יהיו לו עלצונות רבים הוא אומרו חבור עלצים אפרים אז ידוע ליכוי ידועה צתחי' הנה לו הלז שעושה העשיר אינה נחשבת למלוח ולא זו אלא ג"כ הכי"ח ל"ו ר"ת הינה נישמתו היצולה לעולם ועד ודו"ק :

ועפי"ז אפי' ג"כ כונת הכחוד בהפטרות וישלח וז"ל אפרים מה לי עוד לעלצים אני עניתי ואשורנו אני כבדו רענן ממני פריך נמלא וברואה יראה דהפי' אומר דרשוני וחיו. ולי הפעוט אפי' דעפי"ה אי"ש והוא אומרו אפרים הוא רומז לעשירים מה לי עוד לעלצים שאתם מתעלצים ומתרגזים בעת נתינתכם לפני דהא עי"ז אינו נחשב לכם לנדקב וכל לאידך גיבא אם הוא צסבר פניו יפוז וצפרט אם מפיוסו דצברים מתצרך ציורתו ועוד שזוכה ורואה פני שכינה. וז"ל אני עניתי ר"ל אם עניתי אוחו דצברים ופיוסיה ואשורנו ר"ל זוכה ורואה פני שכינה. ועוד דצבא אני מלליה בכל עסקי וז"ל אני כבדו רענן ואומ"ל בקצ"ה ממני פריך נמלא שברו כפול ומכופל קרן ופירות ואם הוא בעלצון ל"מ שאין לו שבר אלא אדרבה נענש עליה וכנ"ל :

סי' ה עשוק אפרים רלון משפט כי הואיל כלך אחרי לו. אפי' בפשיטו' עפ"י הידוע מה שתי' לטענת רובא דדרך כון לילך אחר אביו. עוד מענין הדינים שליונו לדון מוכח דיש לנו דין צנים אי"כ זה תלוי בזה דכשאין עוטי' מוכרחים לדון ולא כן צהפך וז"ל עשוק אפרים רלון משפט כי הואיל כלך אחרי לו ר"ל כיון שהולכים אחר עי"ז אי"כ הי' דין עבד יש לנו וא"כ גם לגבי משפט אינס דנים דעבד פסול לדון וק"ל :

סי' י חרק לבס עתה יאשמו. אפי"ל צס"ד דרך רמז עפ"י מ"ש כי קול שזון הנד"מ די צבל פרק אי' אהבת התענוגים צסופו ותכלית דבריו שיש ו' דברים מיני תענוגי' שהאדם רודף אחריהם מחמת חומר שצו. והי' ז"ל בלשונו הטוב והטכור ציטל אותם שלא ירדוף אחריהם מנמה טעמו תרילי כיע"ש. והם אהבת ממון וצנין צתים ומלבושים גאים והנה

וכנס כנגד גי' אלה אפי' דזכו שרמו הכניח חלק לב'ס ותיבת חלק מלשון חלקלקות. וכן חלקו מחמאות פיו ור"ל אם נעמו לו גי' אלה וחס לב'ס נוטי לב'ס. בנין בתיב. ממון. עתה יאשמו דאכבת אלו הדברים מצטלחו מעבודת הצורה ית'. אי' אפי' דתי' עתה רמו לתשו ח"א חלק לב'ס עתה ר"ל אם חלק לב'ס מחששו ולא שבו אז יאשמו :

וכללתם את שם ה' אלהיכם דהיינו עסק החו'. **א"נ** אפי' עפ"י משח"ק המפי' דאיך חנו אוכלי מן העושי' כיון שיעקב ועשו חלקו העו' ועושי' הוא לעשו ותי' דהקצ"ה הוא כהן ואנחנו עבדיו וע"י הצרכה מורידים השכינה למטה וע"י כו"ל דין עבד כהן אוכל בתרומת רצו צפניו וז"א ואכלתם אכול וכו' והללתם את שם ה' אלהיכם ר"ל צרכת המזון וצרכ ולא יצושו עמנו לעולם מפני שעושי' הוא לעשו עפ"י הצרכה מורידים השכינה למטה והר"ל דין עבד כהן אוכל בתרומת רצו צפניו כג"ל וק"ל :

מיכה ס"ו

אשר עשיריה מלאו חמס ויושביה דברו שקר ולשונם רמיה צפיהם. אפשר צפשיטות כי כיון למארח"ל גי' הקצ"ה שונאן דל גאה ועשירי מכחש חקן מנאף. וזה שהיה מתאונן הכניח אשר עשיריה מלאו חמס שאף שהיו עשירים עכ"ז מלאו חמס ולשונם רמיה וק"ל :

חבקוק ס"ג

ברוגז רחם תזכור. רמו למ"ש הזוכ"ק ס"י שמות ד' רמו' ע"א וז"ל ארבע רוגזי מתפרשן מכהור' רוגזא. רוגזא קדמאח אקרי רוגז ודא איבו דארגי' לבייכו דבני נשא ודא איבו דנחתא וזלל' וסטי"א לבני נשא ואתרגיחו צרוגזי"כו ודא איבו דאמשיך מחבלא על עלמא וע"ד כתיב צרוגז רחם תזכור ע"כ וצכוותי בגולה צע"ה בירות יע"א בשנתינו זאת החרס"ז שמעתי מאחד המיוחד מיוחד סגולה זה שמו נתחל ככהן נר"ו ע"ש המפי' שארבעה אלו הם כנגד שם הוי"ה וגי' אבות בעולם. וכס כי האי צרוגז רחם תזכור הוא רמו לשם הוי"ה צ"ה שמתחלל ד' מילואי עסמ"צ שהם עוליה רל"צ כו"כ ועם י"ז אותיותיהם הם גי' רח"ס ולכן אבה צרוגז רחם תזכור ר"ל שצעת שיתעורר צרוגז כגז' האי יתעורר שם הוי"ה צ"ה צד' גי' עסמ"צ ואותיותיהם וירחם עלינו ע"כ ואני כמדויב רמתי צנוט' אותיות תצ"ר עפ"י שיתגלה שם

וסיים עוד ה' הנו' שם דג' האחרים הם אהבת הצרת נוריעות. ואהבת הטיוול יאהבת המואכל ותענוג. וגי' אלה הם נוטי חטי'א הצרה טיוול אכילה. וצו"ז כונת כ"י צמגולת קינות חטי'א חטאה ירושלם וכו' ולכא"י הלשון כפול והיל"ל חטאה ירושלם ותו לא וכפוי"ה אי"ש דתיבת חטי'א רומז לגי' הנו' הם הצרה טיוול אכילה צאלו הדברים חטאה ירושלם ע"כ לנידה היתה כל מכבדיה הזולת ע"ד גיבול מדיליה וניחוך עילוייה :

ס"י ב ויהודה עוד רד עם אל ועם קדושים נאמן אפי' לצאר צכ"ד וכו'א צהקי את הידוע דע"י העניה יהיה מרכבה לשכיני וילמוד תורה לשמה. ועו"ן לשון הגמרא. יהודה ועוד לקרא בתמיכה וולא לנו כשיכיה ועוד הוא טפל וכבי' הוא העיקר כמו יהודה ועוד לקרא וז"ש ויהודה עוד ר"ל כביאמר ועוד ולי"ד יהודה אלה הכי אחר אז רד עם אל אותיות ד"ר צכיפוך שיש לו דירה עם השו"ת ולאפוקי מנוי שמתגאה שאומר הקצ"ה אין אני וכו'א יכולים לדור בעולם חלל דר עם אל. וצ"כ גי' עם קדושים הם התי"ח נאמן עד שיגיע לגדר שיתקנאו ממנו ונוטי ועם קדושים נאמן גי' קנאה. וס"ת ועם קדושים נאמן ע"כ גי' סנא"ל שם רמו שאין יגער שולט צו וכו'א ע"י העניה וק"ל :

יואר ס"ב

ואכלתם אכול ושצוב וכללתם את שם ה' אלהיכם אשר עשה עמכם וכו' אפי' צמסז"ל דמי שרובה לאכול קודם אכילתו ילמוד בתו' ואח"ך יאכל ואז יכו' תקרא זה בשלתן אשר לפני כי וז"א ואכלתם אכול ושצוב אכל בתנאי וע"מ שקודם האכילה

שם הויה צ"ה צד' מילואים כח' ירחם עלינו ועל כל ישרי ארצנו ולכך רמז ג"כ צס"ח צרוגז רחם תזכור אותיות רמז ועם הכולל ג"י רחם שם רמז שצסוף הימים צעת אשר יתעורר הצרוגז הנו' צעולם אז ג"כ יזכור לנו הרחמים הנו' וירחם עלינו. גם ת"י רוגז ג"י רי"ז רמז לרי"ז גבורות שיתצטלו ויסתלקו מעלינו ועם אות הצי' ג"י רי"ח שפ"י הקרבן מהפך מדה"ד למדת הרחמים. וכאמור אשה ריח נוחה לה'. גם ת"י רי"ח רומזת לת"ח שפ"י תורהו יהיה לו ריח טוב ונעים כריח המוחה וכאז"ל זאת התורה לעולה וכו'. ונוטי צרוגז רחם תזכור צכח ריח תורה וד"ק :

כחש

מעשה זית. ראיתי לה' נגיד ומלוא ז"ל שבי שהרואה לאכול זיתים יכון בשלשה שמות כדי לצטל השכחה והם הויה צחילוף ח"ת צ"ש שהוא מלפ"ץ ואלהים פשוט ושם אל שהג' שמות הנו' הם ג"י זית צסוד כחש מעשה זית שהכונה הנו' מצטלת מעשה זית שגורם שכחה עב"ד. ולדידי הפעוט אפי' שרמז צפי' זה שהשכחה היא מכה הזית וז"ל כחש צחיפוך אחוון שכה ור"ל שהשכחה היא מעשה זית וק"ל :

מלאכי סי' א

ועתה

תלו נח פני אל ויחננו מידכם היתה זאת הישא מכס פנים וכו' אפ"ל צס"ד צענין התשו' כל שצידו לאו כמחוסר מעשה דמ"י וז"ש ועשה און ועשה אלא תשו' וזהו שסיים תלו נח פני אל ויחננו וכ"ת דנדחה קראו לו לז"א מסיבת ידכם שכל שעה צידכם לחזור בתשו' כאלו היתה זא"ת שהיא התשובה שעולה ג"י קו"ל לז"ס ממז"ן וק"ל :

איוב

סי' ג הלילה הכוא יקחבו אופל וכו'. אפ"ל דרך רמז במשז"ל דברית הלשון וברית המעור מכוונים ואם ידבר דברים באסורים כמו לה"ר ושקר ונבלות הפה

וללנות מלצד עוגשו הראוי על כל דיבור ודיבור עוד זאת יתירה שנטמאין אותו צלילה ופוגם גם צברית המעור והוא לא ידע ואשם. ואוי לו אהבה על נפשו כי מרעה אל רעה ילא עד שיסתרש צהטא ויוסר הקדושה מתוכו ושם ינוח הסט"א. לכן יתעורר נאד ויתגבר כארו לשוב אל ה' ואף שהרבה לחטוא אם ישוב אל ה' ימנו פשוטה לקבל שבים אלו צבל לב וידע כי הדבר תלוי צו והצא ליטבר מסייעין אותו וכמש"כ כי לא אחפון צמות המה נאום ה' אלהים והשיבו וחיו עב"ד החיד"א ז"ל ציוסף לחק סי' צשלה יום ה' ע"ש. וכן כחצ ג"כ צסי יתרו יום ה' דהמצרך צרכה צלי כונה שלשה עבירות עושה הן שהוא גזול לה'. ומלול במלכותו. עוד צה שנטמאין אותו צקרי וכו' יע"ש ומינה נלמד דמכ"ש אם הוא מצרך צרכה לצטלה דשייך ציה ג' עבירות אלו. ולפחות שהוא עושה צ' עבירות שהוא מלול במלכותו יצרך ת"ו וכן שצא לידי קרי וכבר האריך הרחיב למעניו ה' קרנות לדיק זלכ"ה לדיק עתק דצרים הגורמים לזה ודברי רפואות תעלה עש"צ צדבריו וירוח לק'. והשתא יובן הרמז חז"ש הלילה נוטי המצרך לצטלה יהי לו הרהורים. הבר"א ג"י אוי רמז למ"ש החיד"א ז"ל ציוס"ל סי' צשלה יום ה' חז"ל ואוי לו אהבה על נפשו כי מרעה אל רעה ילא עד שיסתרש צהטא ויוסר הקדושה מתוכו ושם ינוח הסט"א. לכן וכו' חז"ש יקחבו אופל ר"ל יקחבו אופל הסט"א שיוסר מן הקדושה ושם ינוח הסט"א ומ"ש יקחבו אופל לחלקו ונהלתו. גם יקחבו אפל צלא וא"ץ כמו שכתוב צפסוק ג"י עמלק רמז שחנח הסט"א וכאז"ל :

סי' ד ואלרי

דבר יגונצ וכו' הנה צגמרא דסנהדרין דפ"ט איתא שאמ"ל בשטן הנה דבר אליך תלחה וכו' כיון דחזא דלא קא שמיע ליה אמ"ל ואלרי דבר יגונצ כך שנטתי מאחורי הפרגוד שאל לעולה ואין יתק לעולה אמ"ל כך עוגשו של צדאי וכו' ועפ"ז אפי' דחיבת ואלרי נוטי ואיל לעולה ואין יתק לעולה וק"ל :

סי' ה ובני

רשף יגביחו עוף אמרו צש"ס אין רשף אלא מזיקין שנאמר רשפי

השפי אש שלכבת יח ואין עוף אלה תורה
 שנא' התעוף עיניך צו. ולע"ד אפי' לרמח דתיבת
 רשף הוא גי' ס"מ חזגתו לילית דשניהם יחד
 גי' רשף ח"א וצני רשף שהם ס"מ חזגתו
 יגזיכם בעוף שהיא התו' שע"י התורה גדלים
 ממנו המזיקים וק"ל. ואפי' לרמוז כי נוטי וצני
 רשף יגזיכו גי' רי"ז שם רמז שבעוף שהיא
 התורה מצטלת כרי"ו גבורת. אי"נ אפי' עפ"י
 מ"ש ע"פ כי לל ימינו עלי ארץ בלואי כללו
 של כותל או כללו של אילן אלה כללו של עוף
 הפורה. ואם ישים האדם צדעתו ענין זה אז
 צודאי יכניע את הילכה"ר מעליו והשתא ח"ש
 ח"א וצני רשף דכיונו ס"מ חזגתו לילית שהם
 גי' רשף יגזיכם עוף היינו כשישים האדם
 אל לבו שהוא בעוף הפורה אז יגזיכו מעליו
 את ילכה"ר וגודא דיליב וק"ל :

הנה אשרי אנוש יוכיחנו אלוה ומוסר שדי
 אל תמאס. לריך לבצין מכו באישור
 שלו אם יכיו לו יסורין. ואפ"ל צמ"ש רז"ל
 גדולים מעשה הלדיקים שמהפכין מדכ"ד למדת
 הרחמים נשח"כ הרשעים שמהפכין רחמים
 לרוגז ח"ו. ואפי' מדכ"ר גופא נחפך לדין
 ח"ו. ובי פקודת המלך פי' צזה כ"ו הכי וחרה
 אף הי צכס. כלומר אף מלשון אפי' ור"ל מדה
 כי שהוא רחמים ג"כ תחרה צמעשה הרשעים.
 וצזה פי' ג"כ כונת הכי כי הי שהוא רחמים
 כוגה על רוב פשעים יע"ש צדי מ"צ ע"צ שפי'
 צזה כמה כתובים יע"ש. כנה מן האמור יולא
 דאם היסורין צאים אפי' מלד רחמים זה קשה
 עד מאד אכן כשהיסורין הם מלד הדין אפי'
 שיתגברו הרחמים ויעכבו הדינים מעליו. עו"ן
 דהיסורין הם קיום הגוף. כמו המלח שמקיים
 הצער. ח"ש כנה אשרי אנוש יוכיחנו אלוה
 דוקא שהיסורין הם מלד הדין ולא מלד רחמים
 ור"ל שאינו צכסמת מדה הרחמים כי אז אפשר
 להרפא שתתגבר מדה הרחמים עליו ויתצטלו
 הדינים. וס"ת כנה אשרי אנוש יוכיחנו אלוה
 הוא גי' שבי' רמז לשכ"ה דינים שמתמקקים
 הדינים ע"י מדה הרחמים. וס"ת ומוסר שדי
 אל תמאס הוא גי' צרחמים רמז לכני'ל שע"י
 נדת רחמים מצטלים היסורין. ומכ גס
 שהיסורין עלמס הם עוצים לגוף ומקיימים

אוחו. ולזה רמז צר"ת כנה אשרי אנוש יוכיחנו
 אלוה גי' ח"י רמז שע"י הוא חי ומכ גס שעל
 ידו התשובה נמחלים עונותיו ומחרפאים
 מכאוביו. וכמ"ש דכע"ה כסולח לכל עונכי
 הרופא לכל תחלואיכי. וזהו שסיים כי הוא
 יכחיב ויחצש ימתן וידיו תרפינה ידו כחיב
 רמז למ"ש צמד' וידי אדם ידו כחיב מלמד
 שידו של הקצ"ה פשוטה לקבל שנים וכ"נ ע"י
 התשו' תרפינה היסורין וק"ל :

ס"ן הן עזרתי צי וחשיה נדחה
 ממני. למס מרעכו חסד
 ויראת שדי יעזוב. בן קדם אפ"ל סמיכות
 הכתובים האם אין עזרתי צי וכ"ו למס דיודע
 דכאשה נקראת עזר וכנש"ה אעשה לו עזר.
 ואם האדם מתאחר מלישא אשה צטענות צלות
 ומטולאות הוא שרוי בלא תורה וכמ"ש צגמרא
 שרוי בלא תורה שנא' האם אין עזרתי צי וכ"ו
 ועוד דמגרי ילכה"ר צנפשיב. ח"א האם אין
 עזרתי צי היא האשה אשר בוכית. מדה וחשיה
 נדחה ממני היא התורה שאין לו ישוב הדעת
 ללמוד צתורה. ועוד למס הוא סמאל הוא
 שולט עליו :

א"נ אפ"ל כי ידוע ראז"ל אלמלא הקצ"ה
 עזרו אינו יכול ח"ש האם אין עזרתי
 שהיא כנגד הילכה"ר צי ר"ל צבצתי מדה וחשי'
 נדחה ממני שאינו יכול ללמוד צתורה דכה נמס
 שולט עליו :

וב"ש למס מרעכו חסד נוטי מלח לרמוז
 למאז"ל מלח ממון חסד ואמרי לה חסד.

א"נ אפי' דנוטי למס מרעכו חסד אוהיות
 מלח לרמוז לתלמא שאמר עקביא צן מהלני'
 דע מאין צאת וכ"ו ולאן אתה בולך. ולפני מי
 אתה עתיד ליתן דין וחשבון נוטי מלח מ"אין
 לאן חשבון ר"ל אם יסיר מדעתו שלשכ אלה
 אז צודאי ויראת שדי יעזוב :

א"נ אפי' צס"ד דכוא קאי אדלעיל מייניב
 האם אין עזרתי צי וחשיה נדחה ממני
 דכוא קאי על האשה וכמו שהצואו ראוב צש"ס
 מקרא זה למ"ש שרוי בלא תורה וכנז"ל. עו"ן
 דכאשה נקראת רעותו של הוי"ש וכנש"ה אל
 תחרוש על רעך רעה וכוא יושב וכ"ו ח"ש למס
 מרעכו חסד ר"ל ע"י שמתאחר מלישא אשה
 ח"כ

א"כ מלבד שמוע נמנו חסד אל גם מאשחו
 דדא ודא אחת היא וכשיבא לו חסד גם האשה
 חכיה בטובה ואז ויראת שדי יעוצו שאינו
 חושש לזרע לבטלה שהוא עון פלילי ותיבות
 ויראת שדי נוטי ע"ה גי' ש"ז שהוא פכזה זרע.
 גם ס"ת כל הפסוק עם וי' אהיות גי' תפ"ח
 בדקדוק רמז למאז"ל עד כי שנה הקצ"ה יושב
 ומלפני והח"ב אומ"ל תפה עלמותיו בגיבנה.
 ולעומת זה הנושא אשה שכינה שרויה ביניהם
 ובפרט אם הוא מוליד בנים ובני בנים דאז
 מקרב הגאולה והשכינה היא יולדה מנהגות
 בסבתו וזמו שדרשו בפסוק ובנהה יאמר שובה
 ה' וכו' וכן תראה כי נוטי למס מרעבו חסד
 ויראת שדי יעוצו ע"ה גי' ש"ה רמז לשכינה
 שהיא גי' שפ"ה וגם עשר ספירותיה וק"ל
 וא"ש תת"ס והכיב"א :

סי' ה ודירה ראשיתך נלער ואחריתך ישגה
 מאד. אפי' לפרש עפ"י הידוע
 והוצא להחיד"א ז"ל בסי' מורה צאלצע דמ"ח
 חז"ל משם מברח"ו ז"ל בסי' דרך חיים כ"י.
 כשנפטר האדם מנלאכים הנלווים לנשמה מניחין
 אותה במקום שיש ל"צ חלק רצות נתיבות
 וכולם נקראים מוקשי מות דרכי שאל וכל
 נתיב אש אוכלה ויש שם מויק כדמות כלב
 וכשנפשו רואה להכנס לאחיה נתיב הכלב לועק
 ומלאכי הצלה והמזיקין באין ותופסין הנפש
 וקולעין אותה לגהינם ודכע"ה אמר על זה
 הליכה מחרצ נפשי מיד כלב יחידתי וצין אותם
 הדרכים יש דרך אחד ששמו אורח היים שגא'
 אורח היים לנעלה למשכיל והוא חשך בתחילתו
 ואח"כ כולו אור שגא' ואורח לדיקים כאור
 נוגה הולך ואור עד נכון היום א"י אפי' שיוצן
 סוים הכתוב הכז"ל לנתן סור משאל מעה.
 ור"ל דבא לרמוז על האורח הנז' דבתח"י חשך
 כנז' ואח"כ אור ח"ש לנתן סור משאל דכיינו
 גהינם שהיא חשך. מטה ר"ל צסוף ופשוט.
 וסוים חז"ל וכל שאר נתיבות חוץ מזה תחלתן
 וסופן אש אוכלה וחשך ואפילה וכולם הולכים
 עד גהינם עכ"ל. ועפ"י ח"ש כונת הכי' דבא
 לרמוז אל הנתיב הנז' שהוא אור חכן חשך
 בתחילתו ואור צסופו ח"א ויהי ראשיתך ר"ת
 ע"ה גי' אור חכן אפי' האור הכהה בתחילה

חשך ח"ש ויהי ראשיתך נלער אך צסופו
 ואחריתך ישגה מאד וק"ל :
סי' ו אשר בשערה יסופני והרבה פלעי
 הנם. אפי' דבא לרמוז דכשי"ת
 הוא רחמן מלא רחמים ועכ"ז אמרו ז"ל כל
 האומר הקצ"ה ותן יותרו מעוכי. גם ידוע
 דרש"י ז"ל פי' צ דתיבת חגס רמז לילכ"ר
 וזהו שאמר אשר בשערה יסופני נוטי חזי
 והכונה שהגם שהכתוב אמר כרחם אב על בני
 עכ"ז בשערה יסופני והוא מארז"ל מדקדק עם
 חסידיו כחוט השערה. וגם תיבת יסופני והרצ'
 גי' תרע"ד שם רמז שכל אדם בשמעו את זה
 יאחזמו רעד וחיל כולדה ע"ד מה שאמר
 הפייטן מה אעשה כי יקום אל וכי יפקוד מה
 אשיבנו. פלעי"י גי' נר. רמז לנשמת האדם כנש"ה
 נר ה' נשמת אדם והיא חושבת מה תעשה
 בעמידתה צדין לפניו מלך מ"ה הקצ"ה ונוטי
 חגס חושבת מה נעשה והכל הוא לפי שהולכת
 צעלת ילכ"ר שנקרא חגס וכנז' וק"ל :

סי' י השוב לך כי תעשוק כי תמאס וכו'
 אפי' צענין הלדקה שהילכ"ר
 מלא טענות של הכל שאחר טרחתך ויגיעתך
 תעשוק עלמך כדי שתתן לעניים. עוד אומ"ל
 רמו ציה טפלי ח"א הטוב לך כי תעשוק
 עלמך כי תמאס יגיע כפיך שיגיעת צהם :
א"נ יגיע כפיך רמז לבניו ע"ד וחבל את
 מעשה ידך אלו בניו וצנותיו וע"ז
 אומ"ל שהמע"ה שאם שמע עלות אלו ודאי
 ועל עלת רשעים הופעת הוא הילכ"ר וגונדא
 דיליה וק"ל :

סי' יב שחוק לרעבו אהיה קורא לאלוה
 ויענבו שחוק לדיק תמים.
 אפ"ל צס"ד צדק נחות על עניני העולם
 שצעוק"ר צזה הזמן אם יש לאדם אלל חצירו
 אחיה ממנון יהיה עבד מלוכה לאיש ליה ודוחה
 אותו צלך ושוב ומחר אתן ובפרט אם הם לת"ח
 בכללות אזי יהיה לו חזק ביותר דלגבי דודיה
 הוי כממון שאין לו חוצעים ולכל אי' יאמר
 לאו צעל דידי את ובזה עושה חוכא ואטלולא
 מצלי יתן להם מממון בהקדש אפי' פ"ק
 ומרוב הלער של ת"ח הן מחמת דוחקס הן
 מחמת השחוק המתעסק צלך ושוב כנ"ל והן
 מחמת

מחמת שזה דרכם לדבר עליהם תועב לומר
 ה"ח פי יש לו סך פי וח"ח פי יש לי כו"ך וכן
 עזכ"ד וכמעט שאומרים שהת"ח הם עשירים
 יותר מן העשירים שבעם והת"ח לא ירלו
 להתנקם מהם כי חושבים עלמם כאין מחמת
 ענותנותם כ"א דוקא מצקשים מנחת ה' שבעז"ה
 כן יכיה כדצריהם שיכיה להם כדו לרכם ויותר
 ולא ילטרכו להם ולהפך לגבי דידם והקצ"ה
 שומע לעקסה. ולעד"ן שזה שנהכון דאם יכיה
 האופן שחוק לרעבו אחיה ד"מ שיש לו אחיה
 סך אלל בני"א ודוחים אותו צלך ושוב דרך
 שחוק או צדברים רעים ככל הג"ל. שפושים
 עלמם הם עניים והת"ח עשירים אזי מחמת
 הלער הקרא לחלוב ויענוי שיכיה כדצריהם
 ממש וזה דוקא כשיכיה השחוק על הדיק
 תמים דכיונו ת"ח שצב יכיה ה"ו חילול
 תורה ודו"ק :

ובאו"ה

אפ"ל צס"ד וכו"ה צמ"ש צמד' שיר
 בשירים נגילה וגשמחה צך. תמן
 תניין נשא אדם אשה ושכה עמה עשר שנים
 ולא ילדה אינו רשאי ליבטל. אמר רב אידי
 מעשה באשה אחת צלדון ששהתה עשר שנים
 עם בעלה ולא ילדה. אחון גבי ר"ש בן יוחאי
 בעיין למשתבקה דין מדין. אמר להון הייבון
 כשם שזדווגתם זל"ז במאכל ובמשחה. כך אין
 אחם מתפרשין אלא ממוך מאכל ומשחה. הלכו
 צדרכיו ועשו לעמון יו"ט ועשו סעודה גדולה
 ושכרתו יותר מדי. כיון שנתישבה דעתו עליו
 אמ"ל צחי ראי כל חפץ טוב שיש לי צבית טלי
 אותו ולכי לבית חצ"ך. מה עשה היה לאחר
 שישן רמזה לעצדיה ולשפחותיה ואמרה להם
 שאורכו צמטה וקתו אותו והוליכוכו לבית חצ"ב
 צהלי הלילה נטר משנתו כיון דפני חמריה
 אמ"ל צתי כיבן אני נתון. אמרה ליה צבית
 אצא. אמר לה מה לי לבית חצ"ך. אמרה ליה
 ולא כך אמרת לי צערב כל חפץ טוב שיש לי
 צביתי טלי אותו ולכי לבית חצ"ך אין חפץ טוב
 לי בעולם יותר ממך. הלכו להם אלל רשצ"י
 עמד והתפלל עליהם ונפקדו. ללמדך מה הקצ"ה
 פוקד עקרות אף לדיקים פוקדים עקרות. והרי
 דברים ק"ו ומה אם צ"ו על שאמר לבין
 שכמותו אין לי חפץ בעולם טוב ממך נפקדו.

ישראל המתכים לישועת הקצ"ה בכל יום
 ואומרים אין לנו חפץ בעולם אלא אתה עאכ"ז.
 כוי נגילה וגשמחה צך עכ"ד. ח"ה שחוק לרעבו
 אחיה ר"ל כשעשתה זאת באשה שחוק עם בעלי
 שנקרא רעבו ולקחה אותו לבית חצ"ב. אח"כ
 רשצ"י ע"ה קורא לחלוב ויענוי שהתפלל עליהם
 ונפקדו. אכן זה דוקא כשיכיה בשחוק כהוא
 לדיק תמים כנו רשצ"י שראה כונתם לטובה
 והתפלל עליהם וכנ"ו ודו"ק :

שחוק

לרעבו אחיה קורא לחלוב ויענוי
 שחוק לדיק תמים. אפי' לפרש צדרך
 כללי עפ"י מה שראיתי לה' תנופה חיים שפ"י
 עפ"י מעשה שהיה צא"ש אחד שהיה חולה
 צחולי האבן וכו' יע"ש וכן עתה אמרתי אני
 הפעוט שאפשר לפרש עפ"י מעשה שהיה הוצא
 צש"ס צריב"ל שהיה מלאך המות רגיל לצ"ה
 אללו פעם אחת לקח הסכין נמנו ואמ"ל הראני
 לג"ע הוליכו לשם ונחמו על בגג וכו"ה השליך
 עלמו למטה וגשבע שלה יעלה משם אמר הקצ"ה
 אם הוא החיר שצועתו צא"ה פעם גם עתה
 תחירו לו שצועתו ותוליאוכו ואם לאו הניחוכו
 נתצקר פנקסו ולא נמלא לו שצועה כי הם
 אותה הפעם ח"ה שחוק לרעבו שהיה כמשחק
 צרעכו הוא מלאך המות ואז קורא לחלוב
 בגשבע צש"ס ה' שלא יעלה ויענוי שהסכים
 עמו אכן הוא דוקא כגון ריב"ל שנמלא לדיק
 תמים ועולה לא נמלא צשפתיו שמימיו לא נשבע
 וק"ל :

סי' י"ד ב"י יתן טכור מעמא לא אחד. אפי'
 לפרש צמ"ש החי"א ז"ל סי'
 קל"ט ע"פ ימים יולרו ולא אחד צהם דס"ד
 ימים יש לו רשות ליגער לאסטוני צר מיוה"כ
 ושוב הציא מה' מבר"ה מנבר"י אשכנזי ז"ל
 דכדון הוא אם בעד הוחזק כפרן פסול וישלם
 מציתו והכא כל הימים הוא אומר רע על
 ישראל וציו"כ אומר שאין אומה קדושה בישראל
 שהם כמו מלאכי השרת וה"כ הוחזק כפרן
 וישלם מציתו וזה טעם וגשא השעיר עליו את
 כל עונותם. וסיים הוא ז"ל ח"ל ואני צעניו
 אומר דמלצד דכוחזק כפרן לוקח שוחד ונמלא
 דבעבור יום כפור לשוא לרף כל שס"ד יום
 דלמפרע חלף כלך הכל דכוחזק כפרן ולוקח
 שוחד

שחד עכ"ד הל"ל ח"א מי יתן טבור דכיינו
ישראל אפי מטמא דכיינו ילכ"ר שגם הוא
יכיה מזכה אותם לא אחד ביינו יוה"כ יום
אחד בשנה שהוא מלמד זכות עליהם וזוה חלף
הלך לו קטרוגו שקטרג על ישראל כל ימות
השנה כיון שהחזק כפרן ולוקח שחד וכנ"ו וק"ל.

ובאו"א אפ"ל וכו' צמ"ש צמ"ש צעניין
רבה צר נחמני שילתה נשמתו
צטבור כשביו חולקים מתיבתא של נועלה עם
הקב"ה צענין צהרת עזה כשג דק"ל צהרת
קדמה לשער לבן טבור ואם שער לבן קדם
לצהרת טמא. ספק מתיבתא של מעלה אומרים
טמא והקב"ה אומר טבור. אמרו מאן מוכח
ליתי רבה צר נחמני דכיה אומר יחיד אני
צנגעים יחיד אני צטבורות ואמר טבור טבור
וילתה נשמתו צטבור. ויש מן המפי שהקשו
שאך רבה צר נחמני פסק הפך הדין דק"ל
יחיד ורבים הלכה כרבים וצדן זה ג"כ פסקו
כל הפוס' דטמא כמתיבתא של מעלה. ותי' דגם
רבה צר נחמני כן דעתו לפסוק דטמא ולפי
שאינו כבוד כלפי נועלה לפסוק הפך דבריו
לכך קאמר טבור טבור צ' פעמים וכל ריבוי
אחר ריבוי אינו אלא למטע וא"כ הוא טמא.
וצזה פי' כונת הכתוב כנ"ו מי יתן טבור
מטמא ר"ל דאך פסק דטבור הפך הדין דק"ל
טמא לז"א לא אחד ר"ל דוק בדבריו שאמר צ'
פעמים טבור טבור ולא פעם אחת משם מוכח
דכונתו דהוא טמא דאין ריבוי אחר ריבוי אלא
למטע עכ"ד ז"ל :

וכמתלמד מדבריכם ז"ל הקשיתי עלמי
לדעת דכיון דק"ל צענין כבוד
רבו אינו מכריעו ולא כותר את דבריו א"כ
לפי האמת כפי פי' המפי ז"ל א"כ איך פסק
הפך מדברי השי"ת ועצר על כבוד רבו דלא
יכריעו ולא יסתור את דבריו ותירלתי אני
הדל דלא אמרו זה לא יכריעו וכי' אלא לגבי
אדם דנקיט בלציה ובפרט אם כותר את דבריו
לא כן לגבי הקב"ה אדרבא הוא שמה וכמ"ש
לאליהו הנביא בשמחה וצטוב לצב נלחוני צני
נלחוני צני וצכגון זה לא אמרו דאדרבא הוא
יתי' אמת ודינו אמת. וצזה א"ש כונת הכי'
בגונת אחריו ח"ש מי יתן טבור מטמא ר"ל

מי יכול לככרע צענין זה אם הוא טבור או
טמא כיון דק"ל לא יכריעו ולא יסתור את
דבריו וא"כ הדר קושייא לדוכתה על רבה צר
נחמני איך יעשה את זאת לז"א דהא לא קשיא
דכ"ד לגבי אדם דנקיט בלציה לא אחד ר"ל
לא לגבי אחד המיוחד שהוא הקב"ה לא אמרו
זה וכמו שתירלתי צעניותי. ויש שפי' עפי"ז
דכ"ק לא אחד ר"ל לא אחד אדם דעלמא והכל
עולה בקנה אחד וק"ל :

ובאו"א אפ"ל צהקי מ"ש צממרי דגטין
דבצת שהרגו ישראל לזכריי הנביא
וכיה דמו רותח צא נצוראדן ושאל לישראל מה
טיבו של דם זה אמ"ל דם של הקרבנות. הביא
ולא היה שור לו אח"כ הביא חכמים ושחטן.
וגם נשים מעוברות ותינוקות של רבן. אח"ך
הרהר תשרי בלבו ואמר ומה ישראל שלא הרגו
אלה איש אי' כך אני לא כ"ש וצאותה שעה
נתיייר ח"א מי יתן טבור זה נצוראדן מטמא
שהיה צחתי ר"ל צחיה דרך ואופן לז"א לא
אחד שלא הרגתי איש אי' אלא כמה וכמה צני
אדם וא"כ ומה ישראל כך אני לכ"ש וק"ל :

מי יתן טבור מטמא לא אחד. אפ"ל עפי"ז
מ"ש כי בגדי אהרן ז"ל צכונת הכי'
חבלים ס"י קליט ח"ל ימים יולרו ולא אחד צהם
וכוא עפי"ז מ"ש צפ"ק דיומא כשטין צגינטי
שס"ד כמנין ימות החמה לצד מיוה"ך דלית
ליה רשותא לאסטוני ח"ש ימים כלומר כל
ימות השנה יולרו ששולט צהם הינר ולא אחד
צהם ר"ל חוץ מנאחד מהם וזה אחי כפי
הקריאה. ולפי הכתיבה ולו צוי"ז יתי' ולו
אח"ד הוא י"ג שאז הילכ"ר שולט דוקא הוא
צוי"ג שנים הראשונים. ונקי עוד מ"ש צסוכה
פי' החלול ז' שנות נקראו לילכ"ר ומכללם דוד
קראו טמא שנא' לצ עבור צרא לי אלהים
מכלל דאיכא טמא. ח"ש מי יתן טבור מטמא
ששלוט הטהור לצדו הוא ילכ"ט לז"א יום אחד
ר"ל יום אי' בשנה הוא יוה"כ. ונוטי' כל הפסוק
ע"ה גי' סמא"ל לרמוז למאזיל הוא שטן הוא
ילכ"ר הוא מלאך המות וק"ל :

מי יתן טבור מטמא לא אחד שפי' כי מטעם
המלך צעניין החלב שהדם נעצר ונעשה
חלב מטמא טבור וזה אין יכול לעשותו אלא
בר"ת

כ"ח לעושה נפלאות גדולות לבדו אפי' לרמוז
עפ"ד"ק ל"א אחד ג"י ד"ס ר"ל שתקם ראיב
נוכדס וק"ל :

ובאו"א אפי' עפ"י מ"ש מרן בשילחנו בטבור
ס"י תרכ"ד סעיף ט"ו וז"ל. וכן
חסור לסכך בחצובה מפני שפעמים שאדם מניח
הצילתו על גג הסוכה ליבשם והח"כ נמלך
לשם ואותה סוכה פסולה משום תעשה ולא
מן העשוי צפיסול וגזרו על כל חצילה א"טו
זאת וביון שנפני זה אסורכו לא הולרכו לאסור
אלא בחצילה שדרך ליבשה ואין זה צפחות
מכ"ה קניס כולכך כל חצילה שכיח פחותה
מכ"ה קניס מותר לסכך בה והא כ"ה קניס
או יותר הצאים מגזע אחד וקשרס מראשס
כשני אינכ נקראת חצילה ביון שעיקרן אחד
והא אגד עמכס אחד ובין שניכס כ"ה כוי"ח
הצילה וז"א מי יתן טבור מטמא ר"ל כשר
מפסול לא אחד הכונה שאפי' היו כ"ה ועקרס
א' כשרים והא כוסיק א' פסולה וק"ל :

ובאו"א פ"י מ"י הרב עזרא הכהן טראב
י"ו עפ"י מ"ש בגמרא כיכי דמי
הפיקורוס כגון דאמר בני רבן. אבל הכהן רבן
אמרו שס דלא אית ציה זלול וכהפרס ציניכס
הוא א' דוקא ומוזן :

כ"י יתן טבור מטמא לא אחד אפי' לרמוז צס"ד
צנא"י דק"ל דדבר חסור שנתערב א'
צששים צטל וכיינו ששים של היתר וא' של
איסור והא יכו חסרים א' דכיינו ג"ט של
היתר וא' של איסור נתערב צכס חסור אלא
דוקא א' איסור צששים של היתר וז"ש מי יתן
טבור מטמא ר"ל זה משמש ג"כ לאיסור וכהיתר
לא אחד ור"ל שא' היתר על ג"ט צו הלוי
כדבר דאס יכו ג"ט היתר דוקא ונפל צכס
א' איסור כולס חסורים והא יס ס' היתר
כולס מותרים ופשוט :

א"נ אפ"ל צס"ד מי יתן טבור מטמא לא
אחד עפ"י מ"ש צצוכ"ק ח"א ד' ר"ז
ע"א וז"ל ודוד מלכא הוה נטיר כל יומיו דלא
יעטס טעמא דמותא צגון דשינתא חד משתין
צמיטכ איכו וכ"י דעד שתין נשמי חסר חד
איכו חי מתמן ולהלכא טעים צ"י טעמא דמות'
ושליט ציכ רוח מסאצו וכ"י וכהשתא א"ש וז"א

מג

מי יתן טבור מטמא שלא יוכלל צצחי טמא
לא אחד ר"ל חלק א' שהוא חלק בששים ולכך
דבע"כ ה"כ יסן ששים חסר חד :

ס"י **מ"ו א"ף** אהב חפר יראה ותגרע שיחב
לפני אל. אפי' לרמוז צמ"ש ה"י
הרץ כחיים ז"ל על התהלים ס"י ו' וז"ל דאיתא
צפרקי ר"ח מקודס הצריחא ה"כ האל"ף כחובה
צמילוי פ"י צלצד כזה (אף) וראה הקצ"ה שאין
העולם מתקיים וכוטיל למ"ד צאמלע וזכ גורמים
צלימוד החורב ע"כ משמע שכשאין לומדים
צחורב נשאר האל"ף אף כמו שכיב. ונודע
דחחורב נקראת שיחב שהקצ"ה משיח צב
חמיד וגס קרא כתיב מ"כ אכצחי תורתך כל
היום ה"א שיחתי וצזה א"ש וז"א האף רמוז
לאית אל"ף שנשאר אף כשחפר יראה ותגרע
שיחב ה"א החורב לפני אל ולכך גס האל"ף
נגרע מחלקו הלא"ד וק"ל. א"י הא"ף ג"י פ"ו
שכוא אלהים דיניס קשים צזמן שחפר יראה
וכ"י וק"ל :

ס"י **י"ט גורן** לכס מפני חרב כי חמב
עונות חרב למען תדעון
שדן כתיב. שדן קרי. אפ"ל צס"ד לדרוש
כ"י וכו"א צמאז"ל צש"ס דיומא דמ"י וז"ל השטן
צג"י צס"ד צס"ד ימים אית ליה רשותא לאכטווי
פ"י דשנה הוא שס"ה ימים ולית ליה רשות
צצוכ"כ להכטיין. ויש שני פירושים על כ"א דלית
ליה רשותא להכטיין היינו לקטרג למעלה. או
דלית ליה רשות להסית לאדם לעצירה וכ"י
צאופן דכשצס"ד ימים אית ליה רשות להכטיין
ולקטרג כפי השני פירושים כמ"ל לאפוקי צצוכ"כ
וכנ"י וכהשתא א"ש וז"א גורו לכס מפני חרב
הוא חרב הילכ"י וכו"א הוא חרב של מלאך
כמות ובמאז"ל הוא שטן הוא ילכ"י הוא מלאך
כמות וכו"ו שסיים כי חמב עונות חרב ולכך
אמר למען תדעון שדין הוא ג"י צס"ד ור"ל
לרין שחדעו כי צס"ד ימים צשנה שהוא שולט
לקטרג ולהכטיין למעלה. וגס להסית לצני אדם
למטב ולזכ הזכרו ממנו ותפחדו כל מאי דאפי'.
וכד"י לדרוש בקרי אפי' צס"ד כי ידוע
דגאולתינו חכיב ע"י החורב וכמשי"כ
גס כי יתנו צגויס עתה אקצלס וציוותר צלימוד
חורב שצע"פ כי הוא רומח למלכות כנודע
ליו"ח.

לוי"ה. וז"ש למען ר"ל אם תלכה לנלוו הקן
ג"י למען תדעון שדון ר"ל תלמדו ותדעו צ"ס
שכח חלמוד ג"י שדון ש"ס וק"ל :

יאפ' כי תיבט גורו ג"י גבורה. ולכך כדי
למתק בגבורה ישכוק בתורה ובפ"ט
אם יכול לחדש חידושים בתורה כפי יכלתו
לא יהלך בעללתיים אלא אדרבה יעשה כל
טלדקי לגלות הנסתר בן צפשו בן ברמו סוד
דרש כל אדם כפי שיטורו וזהו הרמז בחיבת
גורו לכס נוטי ג"ל נופני הירב נוטי נ"ח
ר"ל שתגלו התורה שנקיית צמ"ח דברים צמ"ח
צפ"י דאבות. כי חמה. נוטי זה רמז שיתאמן
בכל כחו לשצר הקלי' ולגלות רמזי התורה
המוכסוים וכמו שכתבו המפי' על רבינו האר"י
ז"ל שהיה מפרש ו' פנים צ"ס כנגד ימות
החול והא"י"כ היה מפרש פן שציעי ע"ד הקבלה
זיע"ח והפי' כי אותיות הנשארם מתיבה כי
חמה הם ימ"ה נוטי הוא יסלק מעליו עונות
חרב שגרם לו הילכ"י בהרצו השופט בידו.
וגם צ"ח ימכר הקן וז"ל למען ג"י קין ולזה
תדעון שדון ר"ת וס"ח ג"י ת"ת נוטי תלמוד
תורה ולא תחרפו ממנה כלל שעל ידה תגאלו :

כתרו ולכך אמר אני אשיה בפקודיך הוא הכו
וה"כ שקר עוהווי ושי"י :

ועפיד"ק אני צעני רמתי בסכ"ק על
התבלים זה שמו וירד יהודה
כונת הכי צ"ב אות ח' וז"ל חצלי רשעים
עודוני תורכך לא שכתתי וכו' קרוב ממש
לפי המזל כי תיבט עוהווי ותי עודוני הכל
אחד כידוע ועוד אותיות דלג"ת מתחלפות
יע"ש. ובזכר ח"ש כ"י הכי חיל ג"י מ"ח רמז
לתורה שנקיית צמ"ח דברים. ויקראנו ר"ל אם
עזב את התורה אזי הגב שצרו אתו לרעה
מתהפך. מצטנו ח"י צטנו באנלעטיה יש אותיות
ט"ג נוטי טעה נפגם וכמו שאי אפשר לדבר
שפגם טעמו נחזור לטעם לשבח בן הת"ח
שעזב את התורה והלך לעסוק צחי טעה נק"י
משות לא יוכל לתקן וכנ"ל. ועוד זה מה שהשב
כי צבניחו את התורה והלך למסחר או לעשות
מלאכה יד וכיוצא שירויה הוא להפך אלא
יורשנו אל צ"י יח"ר שכת"ת יסויענו ויעזרונו
ע"ד כ"ש לעסוק בתורה יומם ולילה ולא נעזוב
את התו' כל הימים אשר אנחנו חיים על
האדמה ובזה יחיש גאולתנו צ"ח :

סי' ב' ורה"א באחד ומי ישיצו אמרים.
אפי' עפ"י כידוע דאותיות
הוא הם חכמים מן ה'. עו"ן דלדיק נקרא מי
כמ"ש ה' מעט"ת סי' ק"ו. וז"ל וכו' באחד
דכינו חכמים מן אחד ומי שכח כלדיק ישיצו
וק"ל. **ובאו"ת** אפ"ל שכח רמז לדיון שכח
יחודי ע"ד אל חכו דן יחודי וכו'
אלא אחד. וז"ש וכו' באחד ר"ל אם כדיון
הוא יחודי מי ישיצו ונפשו אותה ויעש ולכך
אזכרה שמענו לקבל שלא יענו דיון יחודי דלא
שיך זה אלא לכי וז"ש וכו' דוקא באחד
וק"ל :

ד"ן קדם אהלך ואינו ואחור ולא אבין לו.
אפי' לרמז צמ"ח ה' מוכר"ף ז"ל צ"ס
נפש חיים מעי ה' אות ל"ו טועמיה חיים למה
נכתבה מיתת אהרן בתורה ג' פעמים וכהב
ח"ל ועד"ה יש לרמז עפ"י מ"ש רבינו האר"י
ז"ל דאהרן נתגלגל וצ"ח צעורא הכהן אי"כ כפי
זה נמלא אהרן למד דאהרן טעם טעם מיתת ג'
פעמים לכן נרמז מיתתו בתורה בג' מקומות

סי' ד' חיר בלע ויקראנו מצטנו יורשנו אל
אפי' לרמז צ"ס"ד הכוא דידעי
לה רבן מ"ש ה' סי' הקרנים צכונת הכחוב
בתכלים צ"ב"ב אות יו"ד ח"ל יבושו זדים כי
שקר עוהווי אני אשיה בפקודיך וככונה שכח
סוצב הולך לנח"רז"ל ע"פ משות לא יוכל לתקן
וכו' זה הכא על הערה והוליד ממנה נמחר
ח"ת צגונצ וגזל יכול הוא להחזירו וכו'.
רשבי' אומר אין קורין משות אלא למי שהיה
מתוקן מיתתו ונתעוות ואזכה זה ת"ח הפורש
מן התורה. וכהנ' אויביו דוד היו דנים אותו
לרעה שחטא צבת שבע ועליו נאמר משות לא
יוכל לתקן ח"י. וכו' היה אומר שהלכה
כרשבי' שאמר אין קורין משות אלא למי שכי'
מתוקן מיתתו ונתעוות וכו' ת"ח הפורש מן
התורה. וז"ש יבושו זדים כי שקר עוהווי.
עוהווי דייקא שקורין אותי משות לא יוכל
לתקן. אכן אני לא כן אנכי עמדי אלא הכחוב
הנז' הוא נדרש כרשבי' על ת"ח הפורש מן

עכ"ד וצוה א"ש ח"א בן קדים אכלוך ר"ל כמספר קדם כי נטי אכרן עלי טזרח ע"ס כללות בני שמות הוא ג"י קדים ח"ש בן קדים אכלוך לזה העולם אכן אח"כ וחינו :

באשורו

מלות שפתיו ולא אמוס מחוקי לפנתי אמרי פיו וכו' באחד ומו ישיבנו ונפשו אותה ויעש כי הוא ישלים חוקי וכו' להבין המשך הכתובים הנ"ל נקדים דברי רש"י ח"א מחוקי לפנתי אמרי פיו. יזכר מחוקי מזונותי כייתי זרעו לנפון אמרי פיו. כמו להם חוקי שהוא מזונותי עכ"ד. עו"ן מ"ש המפרשים ז"ל וכדומה שהוצא לה זכות הרבים ז"ל זכות א"י שצא להגיייר ואמ"ל למדני תורה על רגל אחת ואמ"ל ואכבה לרעך כמוך שפי"י כי מלות התורה הם רבים וכ"ן שלא קיימם בשלימות לרין לחזור ולצא צנגלוגל כדי להשלים חוקי ולכך אמ"ל למדני תורה על רגל אחת ר"ל שלא אנטרן לחזור ולצא צנגלוגל כמה פעמים כ"א פעם אחת וכו' ע"ד זה שלש רגלים שהוא לי פעמים ולזה אמ"ל ואכבה לרעך כמוך כי ע"י האכבה והאחדות כאלו קיים כל התורה כולה כי זה מקיים מלכו זו וזה מקיים מלכו זו ונמצא כולם נשלמים עו"ן דברי המפרשים ז"ל ד"ס לו לה"ת טענת מ"י הקדימני וא"כ אין לצדיק אצל צוראח כלום וכרבה תירוולים נאמרו ואח"כ מכללה דע"י הזריזות והכפוי שמלפני מתי חבא המלכו לידו כדי שיקומנה צוה הוא זוכה לשבר המלות וכמ"ש רז"ל בלשונם זריזים מקדימים למלות וצוה א"ש ח"א באשורו אחזי דרכי וכו' מלות שפתיו ולא אמוס ויותר מחוקי מזונותי לפנתי אמרי פיו וכ"ה דאף א"כ טרחתי בעשר אלצעותי ח"ך אפי לקיים המלות בשלימות לז"א וכו' באחד ר"ל דע"י לקיים המלות יכול להיות שיושלמו כל המלות וכ"ה דאף א"ס קיימתי אותם עכ"ז מאי אכנייה לי דכ"ה ישיב לי ה"ת מ"י הקדימני ואשלם ח"א ומו ר"ל טענת מ"י הקדימני ישיבנו ה"ת ולז"א דאי מהא לא איירי דכ"ה א"ת ליה תרופכ ונפשו אותה ויעש שהיה מתאזהר לעשיית המלות כדי לעשות אותם וכיון שכן לית צוה טענת מ"י הקדימני ולכך כי ישלים חוקי ה"ת שכזכור

משלם לי שכר המלות וק"ל :
ס"י בר ערום יליו מצלי לצוה ואין כסות צקרה. אפ"ל זכר נודע דכל אדם ואדם לרין לעשות מלבוש רוחני לנשמתו שהכה עונותיו צו לפני כלדיקים לעוכ"כ שלא יבא צוה וכלם לפניהם צלי מלבוש השוב ק"ו יצ"י שמכין מלבוש גופני כדי להתגאות צו לפני צוה אדם כ"ש לפני כלדיקים ומלכ"ש לרין שיבא לו מלבוש ראוי והגון לעמוד צו לשרת ס"ס וכמו שהאר"ך כרה"ב למענותי אישי כהן גדול צס"כ מדרש אליהו דרוש ה"י יעשצ"א דצרותיו הנענינים. וידוע דע"י החטאים שחוטא האדם נפגם המלבוש שהוא וצפרט ע"י הטא זרע לצטלה ח"י שהשבתו קשה רח"ל כי צודאי שנקרע הלבוש ההוא מכל וכל כי כזכור אפי"י כלפי מעלה כה"ב צלט אמרתי ומתרגמנין צזע פורפירא דיליה כידוע כ"ש מלבוש של האדם והשתח א"ש ח"א ערום ולינו הרשעים מצלי לצוה וכטעם שאין כסות מכל וכל הוא מטעם צקרה ג"י ש"י נטריוקון שבבת זרע. ור"ל ש"י שמוציאים לצטלה ח"י ולזה אין כסות מכל וכל שפגם ונקרע המלבוש וק"ל :

ס"י כח ק"ן ש"ס לחשך ולכל תכלית הוא חוקר אבן אופל וללמות. אפ"ל בענין המן הרשע וכו' צמ"ש ה"י יעקב צעזרו הנד"מ צכופו צנימטריות ד"י כ"ד אות ד"י ח"ל המן א"ס תכלתו הוא ג"י ק"ן ש"ס רמז לנפשו ח"ה ישראל עושים תשובה מוטב וא"ס לאו ה"י מעמיד להם מלך שקשים גזירותיו כהמן וחס עושים תשובה. עו"ן מ"ש ה"י כה"י ש"ס אות ה' דמרדכי היכודי ג"י השדה. ח"ש ק"ן ש"ס לחשך רמז להמן ג"י נה"ש שצמו כפול ג"י ק"ן ונילוו הימנו צזכות מרדכי ח"ש ולכל תכלית הוא חוקר חוקר ג"י מרדכי היכודי וככניעו קליפת לילי"ת ולזה אבן אופל וללמות ס"ת ג"י ח"ף ג"י פי הרשעה וק"ל :

והחכמה מאין תמצא. אפ"ל עפ"י מ"ש ה"י נגיד ומלכו ז"ל ד"י לובלין ד"י ח"י ארז"ל אל יכרסר אדם ציוס ויבא לידו עומאה בלילה. הנה לעולם מתשבה הוא צחכמה האקראת יש כי החכמה יש מאין שהוא כתר עכ"ד הל"ל ח"ש והחכמה מאין שהוא כתר

כתר תמלא וק"ל וא"ש אח"ס :

ובאו"א אפ"ל וכו'ל זמ"ש מהרח"ו ז"ל
 בשער הגלגולים פ"ב ח"ל וכו'ל
 כבר נתבאר כי כפי גודל הנשמה כן היא
 נטמעת בעמקי הקלי' והחלואים משתדלים בכל
 מאמלי חכה לטנפה בכל מיני טנפים כדי
 שתשאר תמיד ברשותם להיותם נכניס מוננה
 וכו'ל הם מתיראים שמא ע"י לדיק גמור יולאו'
 מביניהם בעת זיווגו כתי' ולכן קודם שילואו'
 הלדיק משם ויאצדו אותו מן שכיבה יזווגים
 מוננה וכו' הם עושים כשהם רואים אחי' מקום
 פגום עד מאד אז הם מוליאים את הנשמה
 העלומה משם כדי שתכנס שם ולא לסיבה היות'
 במקום הרע ותפילאנה ויקלקלה יותר מבחול'
 ותחזור לידם פגומה כבחה' וע"ז תעמוד
 בידם תמיד וכי' וכו' חושבים כי בהיות
 הנשמה הקדושה במקום גרוע כמו צנן אדם
 רשע גמור או צגר וכיוצא בו שעדיין היא
 ברשותם ולהיות כי הנשמה כהיא עלומה וקדושה'
 היא מתעוררת ומטיבה מעשיה ונפרדת לגמרי
 מן הקלי' ולא די צוה אלא אדרבה נביאה
 נילוצת אחרות עמה ומוליאין נעמקי הקלי'
 עכ"ל ר"ל. אשר צוה א"ש והכחמה מאין
 תמלא. ר"ל ממקום הפגום שלא היה בדעתם
 ללאת ממנו דבר טוב שם המלא הכחמי ויראה
 כי כי הנשמה קדושה מתעוררת לטוב :

וזהו כונת רז"ל ממלאה יש מאין היינו הלדיק
 שזוכה לש"י ע"י מאין היינו ממקו' פגום
 ועבור וכו'. אי"ל אפי' כונת והכחמה מאין
 תמלא רומז למאז"ל אינו דו"ה שונה פרקו ק'
 לשונה ק' ואחד ותי' מאין היא צגי' ק' ואחד
 שם רמז דע"י שונה פרקו גאה ואחד שם
 תמלא הכחמה כי לה תשכה :

סי' כ"ז שמשו ויחלו וידמו לנו עלתו.
 אפי' צדק רמז צס"ד זהו
 רומז לנו יום שלריך לשוב בתשובה וכו' מחדש
 אלול עד יוכ"ב ועד ככלל. ונפרט שלריך להוסיף
 בלימוד התורה ולדקא ככל הבא מידו כי עת
 לחגכה אולגי יחונן כי ויכהז לחטול ח"ש לי
 גי' מי' יום רמז למי' יום הכזי שמשו ויהלז
 לשון חפלה כמו ויחל משה. וידמו ע"כ גי'
 אלול שם רמז לחדש התשובה שהוא אלול. למיז

נוטי' למוד ולדקא שלריך להוסיף בזמן הכו'ל
 בשמים חלה. גם לנו עלתו רמז לה' שנקראת
 עלה שנאמר לי עלה וחשיבה. גם נוטי' עלתו
 עשית לדקה. תורה. ילמוד :

בזה ירמז טוב לי כי עוניתי למען אלמד
 חוקיך ור"ל טוב יוכיח לי כשאשוב
 בתשובה בסגופים ותעניות צאלו בני' יום ח"א
 טוב לי גי' מי' כי עוניתי ותי' כי דכחא יתבאר
 לי א"ס ור"ל א"ס נתעניתו וסגפתי את עלמי
 בדרכי החשי'. אך בחגתי למען אלמד חוקיך
 דכח טוב לי תורת פיך מאלפי זכב וכסף :

ובזה יע"ן רמז הכתוב במשלי סי' ט' אשרי
 אדם שומע לי לשקוד על דלתותיו יום
 יום לשמור נחוחות פתחיו. ורמז הוא אל ה"ל.
 ע"ן מ"ש ה"א חמווי ז"ל בס"ס צות אל
 דיני חדש אלול אות כ"ד מהי' שער המלך פ"א
 שער א' וחדש אלול הוא כנגד היסוד הנקרא
 אל שדי ומכאן אזכרה שמענו שחדש זה יוכיח
 אדם חזר על הפתחים לבדוק כמחוחות ויקויים
 בו וכו' שדי שלריך ע"ש ח"א אשרי אדם
 שומע לי רמז למי' יום ה"ל גי' לי ונוטי' אשרי
 אדם שומע גי' ש. ובהגתי לשקוד על דלתותיו
 יום יום הם פתחי צ"כ וצ"מ. וגם לשמור נחוחות
 פתחי ור"ל שיבדוק כמחוחות וק"ל :

צדק לבשתי וילבשני כמעיל ולניף נשפטי.
 אפ"ל אתי הפעוט צדקי מ"ש כי ען
 ההיים למהרח"ו ז"ל בשער הירח פ"א ח"ל
 וכו'ל המלי' היא תחת היסוד צקו האמלעי
 וא"כ בשעלה היסוד כלל את החי' בתוכו
 והלבישו הכה לא היה מקום אל המלי' לכלול בו
 ולא היה צנן זוג לבי' וכמו שציבור זה היה
 תיקון אל ז"א כן היה תיקון של נוקי' ולכן
 הולך שנקודת המלי' תעלה למעלה על היסוד
 ותלביש אותו נמלא כי היסוד מלביש לת"ת
 והמלי' מלביש היסוד וידוע מדברי הזוכ"ק ולדק
 היא מלבושא קדישא וזה שאומר ח"א לדק היא
 המלי' לבשתי וילבשני שעלה והלביש ליסוד וכו'ל
 כמעיל ולניף למשפטי שהיא רחמים והוא רומז
 ח"א שהוא רחמים וק"ל וא"ש אח"ס וכו'ל :
סי' ק' הקומפים מלוח עלי שית ושורש
 רחמים וכי' עיין צ"ס
 דחגיגה ד"צ שדרשו פסוק זה על הפוסק מד"ת
 ועוסק

ועוסק בדברי שיחה מאכילין אותו גחלי רחמי
 שתי הקוטפים נלוו עלי שיה וכו'. ואנח צריח
 קלה הפיל דלאו דוקא עוסק בדברי שיחה אלא
 אף אם פוסק מד"ת ימחשב דברי הבאי של
 העוב"ז ה"ת"כ בלתי פוסק מד"ת כי מאי
 שנה באי מצטל והאי מצטל חכ פשוט. והוא
 האמור במשנה חכמים פי' ומפנה לצו לצטלי
 וכבר בעלי מוסר באו בספרתם כי הוא למי
 שאומ"ל מנה זכובים וכו' וכפיסק ג"כ הית"כ
 בכלל זה. ובה אפי' לי לרמוז בתיבות עלי
 שיה תעצור בסך ותמלא גי' אף מחשבה
 עם האותיות והתיבות בדקדוק. והוא רמז
 ברומז אל האר"ש וק"ל :

על

ימין פרחת יקומו רגלי שלחו ויסולו עלי
 אחרתות אידם. אפי' הם יוכשר בעיני כי
 דתי פרחת רומז רפ"ח ה' ש"ר לרפ"ח גי' כ"ק
 שהם זמין וגם לרוף להם הם אחרים דא"ח
 וז"ל על ימין ר"ל כשכיו ישרי צלד ימין
 שמימינים מעשיהם אז פרחת יקומו גלבו כמו
 נד והזר לבאר דמה גרמו וז"ל רגלי שלחו ש"ד
 דגלים יורדות מות ח"ו ויסולו עלי דרכם הם
 הקלי' והחילונים וא"ש אה"ם והכיב"א :

א"נ ש"ר למן שאין עושים רש"מ אז צחורי
 ישראל נלקטים בעון הדור והשאר א"ש
 וז"ל על ימין ר"ל כשהם צלד ימין כנו' פרח"ת
 היינו הצחורים מישאל הקטנים וכמו שפירש"י
 יקומו ולא ילכו לשלוח בעון ישראל וכו' וכו'
 מבאר מה שמתאונן הצחור ואומר רגלי שלחו
 בעונם לפי שיוסולו עלי אחרות אידם וז"ל צת
 הכי נחסו נתיבתי וצשלמה אם לכותי יועילו
 אז יכ"ל חלי נחמה אם לא ר"ל שלא יועילו
 ולא שמו על לב לשוב עוזר לנו בתמיכה דכיון
 דלא חזרו עי"ז לא יועילו לכולם לא הם ולא
 אני אלא כפרן רחב יאתיו הם שב"מ מושכים
 כלות עליהם וזה שסיים חמת שואה התגלגלו
 וגם הני כהפך עלי צלכות הרדוף כרות
 נדבתי וק"ל :

כי **רה מלפנו** מצבמות הרץ ומעוף השמי
 יחכמו אפי' דרומז למעשה
 באי שביה לו שור ומכרו לגוי ולא חרש בשבת
 וכלך חללי ולחש לו שעכשיו אתה ברשות כגוי
 ואיך ברשותי במקדש ותו"מ חרש ועי"ז כגוי

נתגייג וביה לונד חורב וקרו לו בן חורחא :
ובז"ל פי' בהפטרות חזון וז"ל ידע שור קונכו
 וחמור אבוס בעניו כמו חמורו של
 ר' פינחס בן יאיר שלא רצה לאכול דבר שאינו
 מעושר וכו' דקאמר הכניח ידע שור קונכו
 שחור גי' וחרש. וחמור אבוס בעניו כמו חמורו
 של ר' פינחס בן יאיר שלא רצה לאכול טבול.
 ישראל לא ידע עמו לא בהצונן והוא מוסר לבני
 אדם שאינם שומרים שבת. ואוכלים מאכלות
 אסורות ח"י ע"י בחומ"א צאורן. וז"ש מלפנו
 ר"ל שתלמדנו מוסר מצבמות הרץ כמו השור
 הגוי שלא רצה לחרוש וגם החמור של ר' פינחס
 כמו. **ומעוף** השמים יחכמו אפי' דבא לרמוז
 למ"ש ז"ל במלועה עילויש ברח עילויש
 ברח שעי' נילול רב עילויש וז"ש ומעוף השמים
 יחכמו להליל את עלמם וק"ל :

כי ריו היערוך

ש"י ר"ל היערוך שועך לא צלה אפי'
 בס"ד דרך רמז עפ"י
 נ"ש כי צרכת אבות ילמי פ"ד במשנה אהבו
 עשיר השמח בחלקו וז"ל ואפי' לרמוז צוה כי
 עשיר גי' צ"פ ל"ר רמז כי מרבה נכסיה מרבי'
 דאגב בעוב"ז שכל ימיו צלה גדולה כי לא
 ידע מה יגד יום צממו וכו' לר' לו בעוב"ז.
 וגם לר' לו בעוב"ז אם ע"י עשרותו הוא מצטל
 קביעות התורה כל יום או אחי תפלה של מנח'
 או ערבות או שאם ע"י עשרותו יפתו הילכ"ר
 נטשות מעשה רע או להסגלות על הצריות
 וכיוצא ונמלא כי יש לו צי' לרות בעוב"ז ובעולם
 הבא. ולכן הוא גי' צ"פ לר' ומנוולא דבר
 אתה מצין שאם הוא עשיר ועכ"ז הוא נזהר
 לבגתי יבטל קביעות עסק. התורה ציוס וצלילה
 ויזכר בתפלתו ושאר מעשיו לבלתי ילא חוץ
 לשורה ויביה דבורו צנח עם הצריות ומשאו
 ומהנו צאמונה ובעל דקות וגמילות חסדים
 הא ודאי אשריו ואשרי חלקו שחכפ נטוב
 הלפון ללדיקים לעוב"ז אשר אין העין יכולה
 לראות ולא האוזן יכולה לשמוע עכ"ל יל"י.
 והשתא א"ש וז"ל היערוך שועך ר"ל אימתו
 לרץ האדם שיערוך נדיבות שגך ויהערוך בזמן
 שזכית לא צל"ר ר"ל שלא יש גך בעשך צי' לר'
 ר"ל צי' לר' בעוב"ז ובעוב"ז אלא הדרבא כולם
 שוי' לטוי ולצרכי אז עליך נא' און שמעי ותאשרכו
 וק"ל :

אף

כי קו אף לזאת יתחד לבי ויתר ממקומו
 חפי צס"ד צמשי"ה אל יתהלל
 חכס צמממו וכו' ופי' מברש"א דאל יתהלל
 אדם חס הוא הנב או גבור אי עשיר דלאו
 צדדיה תליא מיעתא דככל מן השמים כ"א
 צזאת יתהג צבככל וידוע איהו ר"ל צביראה
 דתלייא צצחירתו וצזי פי' הכל צודי שמים
 חוק מנחת שמים וכו' חפי כי נטריוקן חכס
 גבור עשיר גי' אף וכו' גם חס יס לו השלש
 אלה שחס נטי' אף העיקר הוא לזאת יתחד
 לבי היא ביראה כמ"ש כי חס צזאת יתהלל
 וכנ"ו דכינוי יראה כמ"ש מברש"א :

דניאל סי' יא

ובא עד קלו ואין עוזר לו. אפשר לרמוז
 צמאחז"ל צממנה מי פיהה פי' מי שיש
 לו רי' זוז לא יטול מן הקופה מי שיש לו מאתיים
 זוז חסר דג"ר חפי' אלף ניתנין לו כזאת כרי
 זכ יטול וחפי' דז"ש וצ"א ר"ל חס יס לו גי'
 גי' צ"א גם קל"ז דכינוי בין הכל קל"ט כאלו
 ואין ר"ל כאלו לו יס לו ולכך מותר לעזור לו.
 א"נ כנגד המקנאים חפי' שנה יש לו כ"א
 קל"ט עכ"ל ואין עוזר לו. ח"י כפשוטו
 דידוע דבל לשון קן סוף הוא כמ"ש רש"י
 צחומש ח"ש וצ"א עד קלו ר"ל שהגיע לסוף
 העניות עד דכ"א עכ"ל ואין עוזר לו וק"ל :
 א"נ אפשר צדק רמו ומוסר לעלמי ולאשר
 כגילי כי הנכ רז"ל אמרו כלו כל הקלים
 ואין הדבר תלוי אלא צתשובה ומע"ט וא"כ
 מוכיח יז"ל לנו דחס יוכיח האופן שכיח כחצו
 אחס קן צזיר"ק או צמפי ראשונים ואחרונים
 ועינינו רואות וכלות בעבר הזמן הבוא והתקיים
 צנו מ"ק"ש עבר קליר כלה קן ואנחנו לא
 נובענו אז נתייחס מיכ"א צעו כי עונותינו הם
 העורמים ולריך לשוץ ע"ד מאמר הכחצו
 נחפשה דרכינו ונחקרה ונשובה עד כי אולי
 יחוקן כי חס שחרית יוסף וכו' ואם צכל זאת
 לא נעיר מחדרונתנו אז מבוחר הדבר שאנו
 העורמים להשאר צגלית כזה כמנר והגמבר
 ח"א וצ"א עד קלו הידוע והוא מדבר על כללות
 ישראל שחס כאיש אחד שכבר עבר אותו קן

חזן ועכ"ל ואין עוזר לו כינוי לעלמו לחוס
 על עלמו. ולשוב צתשובה. ח"י ואין עוזר לו
 הוא רמו להיות כצ"י שפ"י הגלות מצביד
 נדפי דשכינתא ח"י ח"ש ואין עוזר לו לויקא :
 א"נ נחפשה דרכינו ונחקרה ונשובה עד כי.
 צא לרמוז שאם נשוב צתפ"י ועכ"ל לא
 נושענו אז לריך לומר כי צודחי לפניך נגלו כל
 העלמות שעדיין לא הגיע הזמן וכנ"ו שפ"י כי
 קול יעקב רקה צס' מקן צכות הגמרה כי
 פסוקים שיש צחס תי' לעשותו ח"ה מועתק
 צס' האסיפה על כי צרהשות שנות יע"ש. ח"א
 נחפשה דרכינו ונחקרה ועכ"ל לא עלה לנו
 מזור אז ונשובה ר"ל נשוב תשובה לילגרו כמורר
 כי לא יפתנו לעזוב דרך הטובה שאנו צב. עד
 כי ר"ל ענינים כאלו הם נסורים להש"ת לידע
 ולהודיע ולהודע ואין לנו להדבר אחר מדותיו
 יתצרך :

דברי הימים א סי' א

אדם שח אנוש. קינן מבללחי ירד. שמעתו
 שנעי' הרב כמבר"מ שולטן ז"ל מארזי
 דאתרא בדין הוא היה אומר להללבים עליו
 לשמוע מפיו דרשכ וד"ת שכל אדם שיאמר לו
 לפרש לו איזה פסוק צתמ"ך מתחיי' וע"ס שכיח
 יכולת צידו צעזרתו יתי' לצאר לו צדק דרש.
 וצ"א אדם ח' ושאל לו לאומר לו דמה יש דרש
 צכמה פסוקים מן התר שחס שמות צני אדם
 וצ"א לו עד שהגיע לשאלו לו צפסוקים הצי'
 וגם צאלו פי' לו. ואזל דאמר צרוך שחלק
 מחממתו ליראיו. ועל דבר צצעהכ צצתי לרמוז
 רמו קטן צפסוקים אלו חס יוכשר צעיני כי
 והוא דידוע דכן האדם לריך להגע עלמו עד
 סופו כי יתן חס רוחו סיפא דמלתא. שכיחא
 מיחכ וא"כ מנ"מ צצתגאות על חצרו צאחכ
 סבה מן הסבות דסוף דבר הכל שיה צזריקה
 אחת צזריקה קטון וגדול שס הוא יח"כ אף
 חס יוכיח צו יותרת על חצרו צאחכ דבר לא
 מפני כך יושפל כבוד חצרו צעיניו דחפי' דגם
 חצרו יש צו דבר אחר יתר מרעבו וכו' לא
 ידע ואף חס כפי ראות עיניו שהוא שלם צמדות
 וצדעות וחצרו לא כן ידמה ולא קרב זה אל

וזה דבר השמטה

שמואל א ב

שבעים בלחם נשכרו ורעבים חדלו. אפי"ל ע"ד הכחוש לכו לחמו בנחמנו שבתורה נקראת לחם וז"ל שבעים בלחם נטי' שב ר"ל שב בחשאי וכוא לומד בתורה שנקראת לחם אז נשכרו גוי תקעו יגרום למחמר הכחוש אז יתקע בשופר גדול וכו' והכסף ורעבים חדלו ר"ל רעבים מן התורה אז חדלו שלא יביע לבם כח להחגבר על ילרם שכתוי היה סב חיי' גם חדלו גוי מ"ח רמז שכוא חלל מהתוי שנקמית בנ"ח מעלות וק"ל :

ישעיה ס"ג

אוי לרשע רע כי גמול ידיו יעשה לו. אפי"ל דרך רמז וכוא צהקי את הידוע כי אין נך עון גדול כמו המוליא זרע לבטלה צדיקים היו וכמו שהכריכו צעלי בניוסר ובפרט כי ראשית הכמה ז"ל כי כמעט צ"מ שנגעלו ממנו שעריו תשובה רק מלד רחמיו וחסדיו יתצרך מקבל התשובה בר בתשובה סגו כאשר עיני הקורא יחזו צ"מ רז"ל כי"ה צחלריהם ובטיחותם אין די צאה וידוע דמוליא ז"ל"ב נקרה רע וכמשי"ב ויכי ער צכור יכודה רע צעני כי וכו' וז"ש אוי לרשע שהגיע למדריגה מז"ל שיקרה רע וז"ש כי גמול ידיו ר"ל לפי שהוליא זרעו צדיקים ואפי"ל על בניו ובני ביתו לא חס ככה יעשה לו שלא יחוסו עליו וק"ל : **כי נה** אמר כי שמו משפט ועשו לדקה כי קרובת ישועתי לבא ולדקתי להגלות. אפי"ל צ"ד צמח שכתב כי תפלה למשה הנד"מ על התכלית כי יו"ד נשם המפי דע"י הגאון אדם נמנע מלתת לדקה לעני דחיש דינא יחסר נמנונו ונחסר מכבודו משה"כ בעניו. ערין מ"ש כי שם משם כי כסף נצחר ס' משפטים דכה דכתיב דרך ענוה ג"שפט דאי אפשר להיות חותך כדון לאמתו אלא אם אוחז מדת הענוה כי אז אם הוא מסופק כדון באיזה דבר ישאל לחכם שכוא גדול ממנו. לא כן אם אוחז מדת הגאון ע"ש. ערין את הידוע כי ע"י הענוה יביע לנו בגרם המעלות לגאולתנו ופדות

זה עכ"ל לריך לכודות לאל יתצרך כי הוא הנותן לך כח לעשות חיל בתורה או צממין וכיולא ורס כבשי רחמנא וקרה כתיב צמופלא ממך אל תחקור וכיון שאנחנו עם צנ"י כולנו בני אים אחד אנחנו מה יתרון לאדם על חבירו הקטן ממנו כפי דעתו. ערין מ"ש הרב חו"ט צמ"ס אצות וכובא להמפי ז"ל כי באדם יש לו די שנות אים אדם גבר אנוש והפחות שבכולם אנוש יע"ש צמחמר כתנא שתקיה אנוש רמה באורך. וכל לאורך גיסא לריך נשפר מעשיו שפרה שמשפרת כי כן כמה תולדותיו ופריו לעוכ"ב כידוע. ובזה ה"ש וז"ל אדם שכוא אדם המעלה לריך לשית עלמנו חמיד כא' ען הפחותים וז"ל שת שיסית עלמנו כאנוש שכוא פהיה מן הכל. ואף אם לפי דעתו שכוא ההשוב מן הכל עכ"ל הכל שוב בשאלו אשר הוא כולך שם ואדרבה לפי גדולתו שם מלינו ענותנותו. וז"ל קינן מהללאל ר"ל צין שכוא מקוקן ר"ל שהכל נוקנות עליו על רשעו או על עניותו צין מהללאל שכוא משוכח ונופואר בלשון חסידיו עכ"ל ירד לשאלה. וא"כ מני"מ בגאותו שהקים. וגם רמזו צפסוקים שאח"כ חנוך גי' ד"ף שיזכור שיתו שומו על הדף שכוא מושכב ערום מצלי לצום כצח שהיב מהגאה צו וכוא כאבן דומס ואח"ך נחושלח מהו שלח ר"ל מה דידיק היינו גופו למיך נופי למקום מכלה כל הוא הקצר והחולעת. ולזה אדרבה כלפי לייא ישפר מעשיו וז"ל נח שיבה נה לבמים ולצרות. שם שיבה צעל שם טוב צמחמר כתנא טוב שם משמן טוב. הם. שיהמס גופו נדבר מלוא לבקר חולים ולנחם אצלים וכיולא ויפת יפוי מעשיו :

דברי הימים ב יח

ויאמר ראיתי את כל ישראל נפולים על הכרים כלאן אשר אין להם רועה ויאמר כי לא אדוניים לאלה ישומו אים לביתו בשלים. ק"ק דכא אמרו בש"ס אל יאמר אדם לחבירו לך בשלום אלא לך בשלום ואיך אמר יפוי כי ישומו אים לביתו בשלום ואפי' דכוינו דוקא לגבי הליכה לריך לדקדק בזה לא כן לגבי הזרה לביתו דכא קאמר צפי ישומו אים לביתו לא קפדין בזה וק"ל :

ופדות נפשנו כי עיקר הגלות צבית שני הוא
 בשביל שנחת חנם ואם יוכיח מדה ענוה אז
 לא יש שנאה כלל ועיקר ויכיה צנו כל דבר
 טוב ויקרב קן גאלתנו צב"ח ח"ש שמרו משפט
 היינו שיכח דין אמת לאמתו והיינו על ידי
 הענוה כי אז ישאל איש נאח רעבו על התו
 ועל העבודה ויתברר הדין לאמתו. וגם ועשו
 לדקה ומן הדקה ג"כ יוכר מדה הענוה כי
 לא יקפיד אם יחסר ממנו הכסף ובזה יתחסר
 כבודו ולא היש לזה. וא"כ כיון שאנו אוחזים
 מדה הענוה אז הוא הצטל השנאה וכיון שתצטל
 השנאה אז יחיש לגאלנו צ"ב. מידי דבר כי עיקר
 התרצן הוא בשביל הסיני ובצטל הסיני יצטל
 המסויב והי"ת יהוש לגאלנו צ"ב ולז"ח כי
 קרובה ישועתו לצח ולדקתי להגלות צב"ח :

ואפ' צס"ד אם יוכבר בעיני כי מ"ש כי
 קרובה ישועתי לצח כי ידוע כי הן
 עתה בגלות השכינה צסד המיעוט ולא יש
 זיווג ז"ין כ"ח לעתים רחוקות. לא כן בזמן
 בגלותה יוכיח זיווגם תדיר ח"ש כה אמר כי
 רמו לז"ח שנרו משפט ועשו לדקה כי ע"י
 הני תרתי ובפרט ע"י הענוה שהיא בגורמת
 לשמים הכז' או קרובה ישועתי ישועתי דייקא
 והוא ולדקתי שהיא השכינה להגלות שיהיה
 גילוי האורות צעולם ויהיה השפע מרובה והוא
 כשיהיה יחוד קרוב"ה ושכינתיה. יכ"ר שיהיה
 צ"ב וח"ש אח"ש וכהי"צ"ח :

ועפ"י האמור יובן כונה הכי צקשו לדק
 צקשו ענוה חולי תסתרו ציוס אף כי
 והיינו צקשו לדק ע"י צקשו ענוה וכהכ"נ.
 גם יובן כונה הכי לדק לדק תרדוף ובזה למען
 תחיה וירשת וכו' :

סי' נט ובא לליון גואל ולשבי פשע ציעקב
 נאום כי אפ"ל צס"ד דרך
 רמו והוא צמש"ל דהקב"ה אינו דן את האדם
 באיש שהטח אלה כקטן וכמ"ש כי ז"צ ז"ל
 הצ"ד כי יוסף תכלות סי' דישראל נחשבים
 צנים קטנים ושם יעקב רמו לקטנים וכמוש"ה
 מי יקום יעקב כי קטון הוא. ח"ש ובא
 שהאדם טוען ובא לליון נילול והוא מסיבת
 ציעקב רמו לבנים קטנים וכנז' ובזה נילול
 מנבינס וגם שלא יבא לידי חולי חז"ר גואל

ולשבי פשע אוחיות גוף רמו שגם כגוף נילול
 וזכו נאום כי :

א"נ רמו שהש"ת אמר יעשה תשובה ויהודה
 ח"ש ולשבי פשע ציעקב וזכו נאום כי :

א"נ צמאז"ל שהקב"ה צרא את האדם ע"י
 איש ואשה כדי שיקל עונשו דאם היה
 ילוד כפיו ית' נוי הקשה אליו וישלם ח"ש ובא
 לליון גואל רמו לת"ה שערס המלווינים צהלכה
 וגם שאר עמא ולשבי פשע ציעקב שיהא נס
 לכל העם תשועה והללחה ע"י הנשים ר"ל
 שהקב"ה צרא את האדם על ידם ולא יליר
 כפיו כמו אדכ"ר וזכו שאמר ציעקב ר"ל צסבת
 יעקב אלו הנשים כמו שדרשו ז"ל ע"פ הגד
 לעמי פשעם ולצית יעקב חטאתם. ועוד צה
 האמר לצית יעקב אלו הנשים והג' רמו דש"י
 הנשים יש לנו ת"י דחנו באים מטפה סרוחה
 כמ"ש איוב אדם ילוד אשה וכו' אף על זה
 פקחה עיניך ואותי תציה צמשפט עמך וזה
 היה על ידו יתברך שהוא צחר שתהיה ילירה
 האדם ע"י איש ואשה כדי שיהיה לנו הללה
 ח"ח נאום כי וק"ל :

ירמיה סי' ח

מי יתן ראשי מים ועיני מקור דמעה ואצבע
 יומם ולילה את חללי צח עמי אפי לפרש
 צס"ד דרך רמו צמש"ל שכל הלומד צחורה
 חייב להוליה לאור חלקי תורתו צפרד"ס כאן
 צכתב ולא יניה ידו מלכתוב אפי גרגיר קטן
 הן צפלפול הן צרמו הן צדרש הן צקבלה כי
 לפעמים כונה צניונים על דבור קל ומתפשט
 ללאת ולצוח צד"ת מעניין לענין עד שיצנה
 מגדל וראשו צשמים ולא כמו צניין הגשמי
 שצריך שיהיה צניין גדול ורחב כדי שיצנה עליו
 צניין קל אלא וזהו להפך דעל צניין קל יצנו
 עליו צניין חזק וכמו שתראה להי אישוי כ"ג
 צס"ח שצט מוסר פרק. שהצריך הרחיב צזה
 כיד כי הטובה עליו וכחצ כי צינת ישכר
 דלריך ג"כ לסיים צכי טוב לעשות כל טלדקי
 להוליאם לאור צספר ויהקו ובזה יתפשטו צכל
 קלוי ארץ ולא ילכו לאצדון וכי כי ז"ל שם שמי
 שהוא ת"ח או לומד צחורה ועלה צמתצתו

או גדול שסופו יהיו מושלכים בארץ וכיוצא. וע"ז אפי' דבוא דקאמר מי יתן ראשי מים וכו' ואבכה יומם ולילה את חללי בת עמי ואחד כרואה יתמה דתיבת את אין לו מובן וכולל על חללי וכפ"ה א"ש דידוע דתיבת את רומז לחורב שביא מאי ועד תי' וז"ל ואבכה יומם ולילה על את רמז לחידושי תורה שלא נדפסו ואיקרו חללי בת עמי וכמ"ש כי ז"ל דדומה לאשה שביאה בנים וקוצרתם צ"מ ומזה ישמע חכם ויוסף לקח למי שיוכל לסייע בזה עתצ"ט :

דרך לימודו איזה חידושים בחורה כפי יכלתו ולא כתבם כרי זה דומה לאשה שמתעצרת ומפלת נפלים ואם כתבם ולא הדפיסם דומה למי שבה לו בנים וקוצרם צ"מ דברי סוף דבר כתיבותיו מתגוללים בעפר למרמס ולמדרס תחת כפות הרגלים וכלואי שכיו מתינים אותם בקבר ולא יהיה צווי תורה ח"ו שיכיו צוים בעפר או בדבר מאוס ח"ו ובה וראה מ"ש כי חזון עונדיה ז"ל בסופי תהנה ונקשה מכל תופס ספר שלא יעשה זאת לכתוב בניו קטן

ברכות

לפניו זהו הנלע"ד כעת :

א"ן אפי' דהשראת שכינה יש בה זמם בחינוך ובהשראת שכינה הכללית הוא שאמרה הגמרא ולא עוד אלא שגורם לשכינה שתסתלק מישאל האן השראת השכינה הפרטית של כל אר"א הוא קטנה ולא תסתלק ודוחק דכיון שגורם להשראת שכינה הכללית של כל ישראל שתסתלק כ"ש השראת שכינה הפרטית :

דף ו' אמר רבי חלבו אמר רב בוגא כל המתפלל אחורי בית הכנסת נקרא רשע שג"ל סביב וכו' אמר אבוי לא אמרן אלא דלא מייחדר אפי' לבי כנישתא אבל מייחדר אפי' לבי כנישתא לית לן בה. וכתב רש"י ז"ל בד"ה אחורי בית הכנסת וז"ל כל פתחי בתי כנסיות היו צמורה וכו' וזה דרש בוגא מוקים לה אבוי דלא מייחדר אפי' לבי כנישתא ע"כ. וכל כרואה יתמה דמה חידש רש"י ז"ל וזה הוא מבואר בדברי הגמרא בתחיל דברי רב בוגא ואבוי קאמר עלה לא שנו אלא דלא מייחדר אפי' וכו' ולכאורה דברי רש"י הם שפת יתר. ולע"ד אמרתי אם יוכשר בעיני מורי דמפסט דברי הגמרא מובן צמאי דקאמר אבל מייחדר אפי' לבי כנישתא לית לן בה משמע דלית ציב שום איסור וכהאמת לא כן הוא דודאי שמי שמתפלל בתוך בית הכנסת יש לו מורה שמים מהמת השראת שכינה שם ע"ד מאז"ל חניף עלי מאן דמללי צפיקתא וכיוצא וע"ז

דף ה' ע"ב תניא אבה בנימין אומר שני שנכנסו להתפלל וקדם אי מהם להתפלל ולא המתין לחצרו וילא טורפין לו הפילתו בפניו שג"ל טורף נפשו צאפו כלמעך העזב ארץ. שמעתי ע"ש המפי דהכי פירושו שנים שנכנסו להתפלל הם הנשמה וכגוף וקדם אי מהם להתפלל ולא המתין לחצרו שכיב מתכוין בתפלה וילא חוץ למחילתו הראויב לכוונה בתפלה טורפין לו הפילתו בפניו ע"ד ארז"ל תפלה בלא כוונה כגוף בלא נשמה ואפי' דלכתי נקט לשון טורפין ל' גבלה וטריפה וכמש"ל שלשה שותפין באדם אביו ואמו והקב"ה ובשעת מיתת הקב"ה נוטל חלקו הוא הנשמה וחלק אביו ואמו מונה לפניכס וכוא כאבן דומם אף כ"י התפלה היא כגוף בלא נשמה :

ובדרך אגב לא אכחד תחת לשיני כי מזה ימים ושנים הייתי מרגיש בדברי רש"י ז"ל בד"ה כלמעך העזב ארץ וז"ל וכי סבור היית שבשצילך שילאת הסתלק השכינה ויעזוב את חצירך המתפלל לפניו ולא עוד אלא שגורם לשכינה שתסתלק מישאל וכן עתה נחחדש לי שאפי' לתוך בעד רש"י ז"ל שכוונתו הוא שבשכינה שרויב צצית הכנסת תמיד וז"ש וכי סבור היית שבשצילך שילאת הסתלק השכיני ר"ל מנצית הכנסת ויעזוב את חצירך המתפלל